

NEALE DONALD WALSCH

**EEN ONGEWOON
GESPREK MET**

GOD

DE WERELDBESTSELLER!

Het boek dat uw leven verandert!

NEALE DONALD WALSCH

EEN ONGEWOON GESPREK MET GOD (PREVIEW)

Mijn vragen en Zijn antwoorden over het leven op aarde

Kosmos-Z&K Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Informatie en activiteiten rond de boeken van Neale Donald
Walsch:
www.gesprekkenmetgod.com

Andere boeken van Neale Donald Walsch, uitgegeven door Kosmos-Z&K
Uitgevers, Utrecht/Antwerpen:

Het werkboek bij Een ongewoon gesprek met God
Van dag tot dag (meditaties uit Een ongewoon gesprek met God)
Een nieuw gesprek met God (het vervolg op Een ongewoon gesprek met God)
Persoonlijk dagboek (meditaties uit Een nieuw gesprek met God)
Derde gesprek met God
Vriendschap met God
Eén met God
Ontmoetingen met God (zomer 2002)
Neale Donald Walsch over Relaties
Neale Donald Walsch over Holistisch leven
Neale Donald Walsch over Rijkdom en bezit

Vijfentwintigste druk
Oorspronkelijke titel: Conversations with God: an uncommon dialogue
Uitgegeven door Hampton Roads Publishing Company, Inc.
_ 1997 Neale Donald Walsch
liJ 1997, 2002 Nederlandse editie: Kosmos-Z&K Uitgevers B.V., Utrecht, in
overeenstemming met G.P. Putnam's Sons via Sane Töregard Agency

Bijbelcitaat ontleend aan de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap

Alle rechten voorbehouden

Vertaling: Ruud van der Helm

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Vormgeving: en/ of ontwerp, Vleuten

Illustratie omslag: Benelux Press

ISBN 90 215 9381 5

D/2002/0108/115

NUGI 612,631

Deze uitgave is met de grootste zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/ of onvolledigheden in deze uitgave.

Voor

ANNE M. WALSCH

Die mij niet alleen leerde dat God bestaat,
maar ook mijn geest opende voor de wonderlijke waarheid dat God mijn beste
vriend is;

en die veel meer dan een moeder voor mij was,

zij gaf in mij geboorte

aan een verlangen naar en liefde voor God,

en alles wat goed is.

Ma was

mijn eerste ontmoeting

met een engel.

En voor

ALEX M. WALSCH

Die mij mijn hele leven lang altijd vertelde: 'Dat is een koud kunstje,'

'Nee heb je en ja kun je krijgen,'

'Geluk kun je alleen zelf vinden,'

en

'Er is meer waar dat vandaan kwam.'

Pa was

mijn eerste ervaring

met onbevreesdheid.

Inleiding

Je staat op het punt een buitengewone ervaring mee te maken. Je staat op het punt een gesprek met God te voeren. Ja, ja, ik weet het ... dat is onmogelijk. Je denkt waarschijnlijk (of hebt geleerd te denken) dat zoiets niet mogelijk is. Je kunt tegen God praten, natuurlijk, maar niet met God een gesprek voeren. Ik bedoel, God zal niet terugspreken, toch? Tenminste, niet in de vorm van een gewoon, alledaags soort gesprek!

Zo dacht ik er eerst ook over. Maar toen overkwam mij dit boek. En dat bedoel ik letterlijk. Dit boek is niet door mij geschreven, het overkwam mij. En terwijl je leest, zal het jou ook overkomen, want wij worden allen naar die waarheid geleid waarvoor we openstaan.

Mijn leven was waarschijnlijk een stuk gemakkelijker geweest als ik dit alles voor mij had gehouden. Toch was dat niet de reden waarom mij dit is overkomen. En welk ongemak het boek mij ook zal opleveren (zoals van heiligschennis te worden beticht, een oplichter of hypocriet te worden genoemd omdat ik voorheen niet naar deze waarheden heb geleefd, of - erger nog - een heilige te worden genoemd), ik kan niets doen om het proces nu nog te stoppen. Ik wens dat ook niet. Ik heb de mogelijkheid gehad van dit alles afstand te doen, maar ik heb daarvan afgezien. Ik heb besloten vast te houden aan wat mijn instinct mij over deze stof vertelt, eerder dan aan wat de wereld mij erover zal vertellen.

Mijn instinct vertelt mij dat dit boek geen onzin is, noch het overspannen relaas van een gefrustreerde spirituele verbeelding of eenvoudigweg de zelfrechtvaardiging van een man die een misleid leven wenst te verdedigen. O, ik heb aan al deze zaken gedacht, aan ieder ding. Daarom heb ik een paar mensen dit boek al in de manuscriptversie laten lezen. Zij werden erdoor geraakt. En zij huilden. En zij lachten om de vreugde en de humor ervan. En hun leven, zeiden zij, werd erdoor veranderd. Zij stonden aan de grond genageld. Zij voelden zich gesterkt.

Velen zeiden dat ze erdoor veranderd waren.

Toen wist ik dat dit boek voor iedereen was bestemd en dat het moest worden gepubliceerd, want het is een prachtig geschenk voor iedereen die werkelijk om de grote vragen van het leven geeft en antwoorden verlangt, voor iedereen die een zoektocht naar de waarheid is aangegaan, oprecht vanuit het hart, verlangend vanuit de ziel, open van geest. En dat zijn wij in feite bijna allemaal. Dit boek behandelt de meeste, zo niet alle vragen die wij ooit hebben gesteld over leven en liefde, over doel en functie daarvan, mensen en relaties, goed en kwaad, schuld en zonde, vergeving en verlossing, het pad naar God en de weg naar de hel... alles. Het bespreekt zonder omwegen seks, macht, geld, kinderen, huwelijk, scheiding, leven, werk, gezondheid, het hiernamaals, het verleden ... alles. Het onderzoekt oorlog en vrede, kennis en onwetendheid, geven en

nemen, vreugde en zorgen. Het kijkt naar het concrete en het abstracte, het zichtbare en het onzichtbare, de waarheid en de onwaarheid.

Je zou kunnen zeggen dat dit boek Gods laatste woord over de stand van zaken is, al zullen sommigen daar moeite mee hebben, met name zij die denken dat God tweeduizend jaar geleden is gestopt met praten, of dat hij sindsdien alleen nog heeft gecommuniceerd via heilige mannen en vrouwen, of met iemand die dertig jaar (eredivisie), twintig jaar (eerste divisie) of minstens tien jaar (zaterdag-amateurs) heeft gemediteerd. (Ik val onder geen van bovengenoemde categorieën.)

De waarheid is dat God met iedereen praat. De goeden en de slechten. De heilige en de schelm. En ongetwijfeld met ons allen daartussen in. Neem jezelf bijvoorbeeld. God is in jouw leven op talloze wijzen tot je gekomen en dit is er een van. Hoe vaak heb je niet de oude beginregel gehoord: als de student er klaar voor is, zal de leraar aan hem verschijnen? Dit boek is onze leraar.

Al kort nadat deze stof mij begon te overkomen, wist ik dat ik met God sprak. Direct, persoonlijk. Onweerlegbaar. En dat God mijn vragen beantwoordde in directe verhouding tot mijn begripsvermogen. Dat wil zeggen, ik ontving antwoord op een manier en in een taal, waarvan God wist dat ik ze kon begrijpen. Dit verklaart goeddeels de informele stijl van dit schrijven en bij gelegenheid de verwijzingen naar materiaal uit andere bronnen of eerdere ervaringen uit mijn leven. Ik weet nu dat alles wat mij ooit in mijn leven is overkomen, tot mij is gekomen van God, en dat werd nu samengetrokken, samengebald, in een magnifiek, volledig antwoord op elke vraag die ik ooit heb gehad.

Geleidelijk aan besepte ik dat er een boek ontstond, een boek dat voor publicatie was bestemd. Mij werd specifiek verteld tegen het eind van de dialoog (in februari 1993) dat er drie boeken zouden ontstaan van paaszondag tot paaszondag in drie opeenvolgende jaren. Daarvan:

1. zou het eerste boek hoofdzakelijk persoonlijke onderwerpen behandelen, gefocust op de uitdagingen en mogelijkheden binnen het leven van een individu;
2. zou het tweede boek meer globale onderwerpen op geopolitiek en metafysisch niveau behandelen, zoals de uitdaging waarvoor onze wereld staat;
3. zou het derde boek de universele waarheden van de hoogste orde behandelen, en de uitdagingen en mogelijkheden van de ziel.

Dit is het eerste van de drie boeken, voltooid in februari 1993. Voor de duidelijkheid wil ik benadrukken dat ik bij het met de hand uitschrijven van deze dialoog, di€ .woorden en zinnen heb geaccentueerd of tussen aanhalingstekens geplaatst, die op mij bijzondere indruk maakten, alsof God ze uitriep.

Tot slot wil ik opmerken dat ik - nadat ik de wijsheid van dit werk talloze malen heb herlezen - mij in zekere zin schaam voor het leven dat ik heb geleid, voor de vergissingen en verkeerde daden waaraan ik mij herhaaldelijk schuldig heb gemaakt, voor het schandelijke gedrag en bepaalde keuzes en beslissingen waarvan ik overtuigd ben dat anderen ze als pijnlijk en onvergeeflijk hebben ervaren. Hoewel ik er diep berouw over voel dat dit ging ten koste van de pijn

van anderen, ben ik onuitsprekelijk dankbaar voor alles wat ik heb geleerd; ik heb ontdekt dat ik nog steeds leren moet, juist vanwege de mensen in mijn leven. Ik bied iedereen mijn verontschuldigen aan voor de traagheid van mijn leren. Niettemin word ik door God aangemoedigd mijzelf vergeving te schenken voor mijn falen en niet in vrees en schuld te leven, maar om altijd te proberen - te blijven proberen - in het licht van een grotere visie te leven. Ik weet dat God dat voor ons allen wenst.

Neale Donald Walsch Central Point, Oregon Kerstmis 1994

1

In het voorjaar van 1992 het was rond Pasen, meen ik mij te herinneren - deed een buitengewoon fenomeen zijn intrede in mijn leven. God begon met jou te praten. Via mij.

Laat me het uitleggen.

Ik was bijzonder ongelukkig in die tijd, persoonlijk, beroepshalve en emotioneel; mijn leven leek op alle niveaus mislukt. Aangezien ik al jarenlang de gewoonte had mijn gedachten in brieven vast te leggen (die ik gewoonlijk nooit verzond), nam ik mijn vertrouwde gele notitieblok ter hand en besloot mijn gevoelens voor zich te laten spreken. In plaats van de brief aan een persoon te richten van wie ik meende dat hij mij tot slachtoffer had gemaakt, dacht ik dat ik mij deze keer beter direct tot de bron kon richten, direct tot de grootste offeraar van allemaal. Ik besloot een brief aan God te schrijven.

Het werd een emotionele brief vol zelfmedelijden, vol verwarring, verdraaiingen en veroordelingen. En met een reeks boze vragen.

Waarom liep mijn leven niet op rolletjes? Wat moest ik doen om het zover te krijgen? Waarom vond ik geen geluk in relaties? Zou ik dan nooit voldoende geld gaan verdienen? En ten slot te, het meest dramatische: Wat had ik gedaan om aan deze voortdurende worsteling te worden blootgesteld?

Toen ik de laatste van mijn verbitterde, onbeantwoordbare vragen opschreef en mijn pen wilde neerleggen, bleef mijn hand tot mijn verrassing boven het papier hangen alsof een onzichtbare kracht haar daar hield. Plotseling begon de pen als vanzelf te bewegen. Ik wist absoluut niet wat ik ging schrijven, maar er leek zich een idee te vormen, zodat ik besloot verder te gaan. Op het papier verscheen:

Wil je werkelijk een antwoord op al deze vragen of lucht je gewoon je hart?

'Ik knipperde met mijn ogen... en toen vond mijn geest een antwoord. Ook dat schreef ik op.

Beide. Ik lucht mijn hart, zeker, maar als er een antwoord is op deze vragen, dan zou ik er door de hel voor gaan ze te horen!

Je gaat voor een boel dingen door de hel, maar zou het niet prettiger zijn door de hemel te gaan?

En ik schreef op: wat heeft dit te betekenen?

Voor ik het doorhad, was ik een gesprek begonnen... en ik was niet zozeer aan het schrijven als wel een dictee aan het opnemen.

Dit dictee zou drie jaar doorgaan en gedurende die tijd wist ik niet waarheen het zou leiden.

De antwoorden op de vragen die ik aan het ~ papier toevertrouwde, kwamen nooit voordat ik de hele vraag had opgeschreven en mijn eigen gedachten terzijde had geschoven.

Vaak kwamen de antwoorden sneller dan ik kon schrijven en ik merkte dat ik ze neerkrabbelde om het tempo bij te kunnen houden. Als ik verward raakte of het gevoel kreeg dat de woorden ergens anders vandaan kwamen, legde ik de pen neer en liep weg van de dialoog, tot ik me weer geïnspireerd voelde -sorry, maar dat is het enige woord dat werkelijk van toepassing is -om terug te keren naar mijn gele notitieblok en weer begon te schrijven.

Deze gesprekken duren nog steeds voort terwijl ik dit schrijf.

Veel ervan is te vinden op de bladzijden hierna... bladzijden die een verbazingwekkende dialoog bevatten die ik eerst niet geloofde, daarna als van persoonlijke waarde beschouwde, maar waarvan ik nu begrijp dat hij niet alleen voor mij was bestemd. Hij is voor jou bestemd en voor iedereen die zich over deze stof heeft gebogen. Want mijn vragen zijn jouw vragen.

Ik wil dat je zo spoedig mogelijk bij deze dialoog betrokken raakt, omdat niet mijn verhaal werkelijk van belang is, maar dat van jou. Het is jouw leven dat je hier heeft gebracht. Het is jouw persoonlijke ervaring waarvoor deze stof betekenis heeft. Anders zou je hier niet zijn, op dit moment.

Laten wij de dialoog daarom nu beginnen met een vraag die ik al heel lang stelde: hoe spreekt God en tot wie? Toen ik deze vraag stelde, kreeg ik het volgende antwoord:

Ik spreek tot iedereen. Het is niet zozeer de vraag met wie Ik spreek, maar wie er naar Mij luistert.

Geïntrigeerd vroeg ik God verder over dit onderwerp uit te weiden. God zei:

Laten we allereerst het woord spreken vervangen door communiceren. Dat is een veel beter woord, veel rijker en veel gepaster. Wanneer wij met elkaar proberen te spreken -Ik tegen jou, jij tegen Mij -worden we onmiddellijk beperkt door de ongelooflijke begrenzing van woorden. Daarom communiceer Ik niet alleen met woorden. In feite doe Ik dat zelfs zelden. Mijn meest gebruikelijke wijze van communicatie is door het gevoel.

Het gevoel is de taal van de ziel.

Indien je wilt weten wat waar is voor jou, kijk dan hoe je erover voelt.

Gevoelens zijn soms moeilijk te herkennen, en vaak zelfs nog moeilijker te

erkennen. Toch ligt in het diepst van je gevoel je hoogste waarheid verscholen. De truc is tot die gevoelens door te dringen. Ik laat je zien hoe. Nogmaals: als je dat wenst.

Ik vertelde God dat ik dat wenste, maar dat ik nu op dit moment liever een volledig en uitgebreid antwoord had op mijn eerste vraag. God zei het volgende:

Ik communiceer ook door gedachten. Gedachten en gevoelens zijn niet hetzelfde, hoewel ze op hetzelfde moment kunnen voorkomen. Als Ik door gedachten communiceer, bedien Ik Mij vaak van voorstellingen en beelden. Daarom zijn gedachten vaak effectiever als gereedschap voor communicatie dan woorden alleen.

Behalve gevoelens en gedachten gebruik Ik ook ervaring als middel voor geslaagde communicatie.

En tot slot, wanneer gevoelens, gedachten en ervaring alle falen, gebruik Ik woorden. Woorden zijn echt het minst effectieve middel om iets over te dragen. Zij staan het meest open voor misinterpretatie en worden het vaakst verkeerd begrepen.

En waardoor komt dat? Dat komt door wat woorden zijn. Woorden geven slechts uiting aan iets, het zijn geluiden die staan voor gevoelens, gedachten en ervaringen. Het zijn symbolen. Tekens. Insignes. Zij zijn niet de waarheid, niet het werkelijke ding.

Woorden kunnen je helpen iets te begrijpen. Ervaringen staan je toe iets te weten. Maar er zijn sommige dingen die je niet kunt ervaren. Daarom heb Ik je ander gereedschap voor kennis gegeven, zoals emoties en gedachten.

De grote ironie in dezen is nu dat je zoveel belang hecht aan het woord van God, en zo weinig aan ervaring.

In feite hecht je zo weinig waarde aan ervaring dat wanneer je ervaring van God verschilt van wat je over God hebt gehoord, je automatisch de ervaring de rug toekeert en ie de woorden toeigent, terwijl het juist andersom zou moeten zijn.

Je ervaring en je gevoelens over een ding vertegenwoordigen wat je feitelijk en intuïtief over die zaak weet. Woorden kunnen hooguit symboliseren wat je weet en kunnen die kennis vaak ook door de war halen.

Dit zijn dus de middelen waarmee Ik communiceer, maar niet de methodes, aangezien niet alle gevoelens, gedachten, ervaringen of woorden van Mij afkomstig zijn.

Veel woorden zijn door anderen in Mijn naam uitgesproken. Veel gedachten en veel gevoelens zijn uitgegaan van zaken die niet rechtstreeks door Mij zijn geschapen. Veel ervaringen zijn hieruit voortgekomen.

Het gaat erom over inzicht te beschikken. Het probleem is het verschil te weten tussen boodschappen van God en informatie die van andere bronnen afkomstig is. Dit onderscheid is eenvoudig te maken als je uitgaat van de volgende basisregel:

Van Mij is altijd je hoogste gedachte, je helderste woord, je grootste gevoel. Al het mindere is afkomstig van een andere bron.

Nu wordt de taak onderscheid te maken eenvoudiger, omdat het zelfs voor een beginnende leerling niet moeilijk zal zijn het hoogste, helderste en grootste te herkennen.

Niettemin geef Ik je deze richtlijnen:

De hoogste gedachte is altijd die gedachte die vreugde bevat. De helderste woorden zijn die woorden die waarheid bevatten. Het grootste gevoel is dat gevoel dat je liefde noemt.

Vreugde, waarheid, liefde.

Deze drie zijn uitwisselbaar en de een leidt altijd naar de ander. Het doet er niet toe in welke volgorde ze worden geplaatst.

Nu wij met deze richtlijnen hebben vastgesteld welke boodschappen van Mij zijn en welke van een andere bron komen, staat alleen de vraag nog open of er aandacht wordt besteed aan Mijn boodschappen.

Aan de meeste van Mijn boodschappen wordt geen aandacht gegeven. Voor sommige geldt dat ze te mooi lijken om waar te zijn. Voor andere dat ze moeilijk na te volgen zijn. Vele worden gewoonweg verkeerd begrepen. De meeste worden echter niet eens ontvangen.

Mijn krachtigste boodschapper is ervaring, en zelfs die negeer je. Vooral die negeer je.

De wereld zou zich niet in zijn huidige toestand bevinden als je eenvoudigweg naar je ervaring had geluisterd. Het feit dat je niet naar je ervaring luistert, heeft ertoe geleid dat je alles steeds opnieuw beleeft, keer op keer. Want Mijn streven zal niet worden gedwarsboomd en evenmin kan Mijn wil worden genegeerd. Je zult de boodschap ontvangen. Vroeg of laat.

Ik zal je echter niet dwingen. Ik zal nooit dwang uitoefenen. Want Ik heb je een vrije wij geschonken -het vermogen te doen wat je wilt -en Ik zal dat nooit van je afpakken, nooit.

En daarom ga Ik door met jou dezelfde boodschappen steeds weer opnieuw te sturen, door de eeuwen heen, in welke uithoek van het universum je je ook bevindt. Tot in de eeuwigheid zal Ik Mijn boodschappen sturen, tot je ze hebt ontvangen en eigen hebt gemaakt, tot je ze als je eigendom beschouwt.

Mijn boodschappen zullen in honderd verschillende vormen komen, op duizend momenten, over miljoenen jaren. Als je oprecht luistert, kun je ze niet missen. Je kunt ze niet negeren als je ze één keer waarlijk hebt gehoord. Aldus begint onze communicatie in alle ernst. Want in het verleden heb jij alleen tegen Mij gesproken, tot Mij gebeden, een wit voetje bij Mij willen halen, Mij gesmeekt. Maar nu kan Ik terugspreken, zoals Ik nu met jou spreek.

Hoe weet ik dat ik nu met God communiceer? Hoe weet ik dat dit niet mijn eigen verbeelding is?

Wat is het verschil? Begrijp je dan niet dat Ik even gemakkelijk via jouw verbeelding kan werken als via wat dan ook? Ik zal je exact de juiste gedachten, woorden of gevoelens toedienen, op welk moment ook, precies passend bij het doel voor ogen, gebruikmakend van een of meerdere middelen.

Je zult weten dat deze woorden van Mij afkomstig zijn omdat jij, volgens je eigen woorden, nog nooit zo helder hebt gesproken. Als je je al duidelijk over deze vragen had uitgesproken, dan zou je ze ook niet stellen.

Met wie communiceert God? Kiest Hij daarvoor bijzondere mensen uit? Of bijzondere momenten? .

Alle mensen zijn bijzonder, en alle momenten zijn perfect. Geen enkel persoon of moment is meer bijzonder dan een ander. Veel mensen kiezen ervoor te geloven dat God alleen op een bijzondere wijze met bijzondere mensen communiceert. Hierdoor voelt de grote massa zich niet verantwoordelijk om naar Mijn boodschap te luisteren, laat staan haar te ontvangen (dat is een andere zaak). Het staat hun toe de woorden van iemand anders in de plaats te stellen voor al het andere. Je hoeft dan niet naar Mij te luisteren, omdat je besloten hebt dat anderen al van Mij over ieder onderwerp hebben gehoord en jij alleen maar naar hen hoeft te luisteren.

Door te luisteren naar wat andere mensen denken, hoorden zij Mij zeggen: Jij hoeft zelf niet te denken.

Dit is de belangrijkste reden waarom mensen zich van Mijn boodschap afkeren op een persoonlijk niveau. Indien je erkent dat je Mijn boodschappen direct ontvangt, dan ben je er verantwoordelijk voor ze te interpreteren. Het is veel veiliger en gemakkelijker de interpretatie van anderen te aanvaarden (zelfs als die tweeduizend jaar geleden leefden) dan te proberen de boodschap te interpreteren die je wellicht op dit moment, in het hier en nu, ontvangt.

Toch nodig Ik je uit tot een nieuwe vorm van communicatie met God. Een communicatie van twee kanten. In waarheid, jij hebt Mij uitgenodigd. Want Ik kom tot je, in deze vorm, als reactie op jouw roepen.

Waarom lijken sommige mensen, Christus bijvoorbeeld, beter met U te kunnen communiceren dan andere?

Omdat sommige mensen bereid zijn werkelijk te luisteren. Zij zijn bereid te horen, zij zijn bereid zich open te blijven stellen voor communicatie, zelfs wanneer het beangstigend, gek of zelfs gewoonweg verkeerd lijkt.

Wij moeten naar God luisteren, zelfs wanneer dat wat gezegd wordt is verkeerd lijkt?

Vooraf wanneer het verkeerd lijkt. Als je denkt dat je overal gelijk in hebt, wat voor zin heeft het dan met God te praten?

Vooruit, handel maar op basis van alles wat je weet. Maar merk wel op dat jullie dat allemaal al doen sinds het begin der tijden. En zie in welke staat de wereld verkeert. Jullie hebben duidelijk ergens gefaald. Er is zonder meer iets dat jullie niet begrijpen. Dat wat jullie wel begrijpen, moet in jullie ogen goed zijn, want met 'goed' geven jullie aan dat je het ergens mee eens bent. Waarin jullie hebben gefaald, zal daarom in eerste instantie 'verkeerd' lijken.

De enige manier om hieruit te komen, is jezelf te vragen: 'Wat gebeurt er indien alles wat ik voor "verkeerd" hield in feite "goed" is?' Iedere goede wetenschapper weet dit. Als iets wat een wetenschapper onderzoekt niet werkt, dan zet hij al zijn uitgangspunten overboord en begint opnieuw. Alle grote ontdekkingen zijn gedaan door een bereidheid, en het talent, om ongelijk te durven hebben. En daarover gaat het hier.

Je kunt God pas kennen als je gestopt bent jezelf te vertellen dat je God al kent. Je kunt God pas horen als je stopt te denken dat je Hem al hebt gehoord.

Ik kan jou pas Mijn waarheid vertellen als je stopt Mij jouw waarheid te vertellen.

Maar mijn waarheid over God komt van U.

Wie zegt dat?

Anderen.

Welke anderen?

Leiders. Dominees. Rabbijnen. Priesters. Boeken. De Bijbel, in hemelsnaam!

Dit zijn geen gezaghebbende bronnen.

Werkelijk niet?

Neen.

Maar welke dan wel?

Luister naar je gevoelens. Luister naar je hoogste gedachten. Luister naar je ervaring. Wanneer een van deze afwijkt van wat je leraren je vertellen of van wat je leest in boeken, vergeet dan de Woorden. Woorden zijn de minst betrouwbare verspreiders van waarheid.

Ik wil U zoveel vertellen en vragen. Ik weet niet waar ik moet beginnen. Bijvoorbeeld, waarom toont U zich niet? Als er werkelijk een God is, en U bent dat, waarom toont U zich dan niet op een wijze die wij allen kunnen begrijpen?

Ik heb dat keer op keer gedaan. Ik doe het nu weer, op dit moment.

Nee, ik bedoel op een manier die onweerlegbaar is, die niet kan worden ontkend.

Zoals?

Door bijvoorbeeld direct hier voor mijn ogen te verschijnen.

Ik doe dat toch op dit moment.

Waar?

Overal waar je kijkt.

Nee, ik bedoel op een onweerlegbare manier. Een manier die niemand kan ontkennen.

En op wat voor manier zou dat dan zijn? In welke vorm of gedaante wens je dat Ik verschijn?

In de vorm of gedaante die U werkelijk hebt.

Dat is onmogelijk, want Ik heb geen vorm of gedaante die jij kunt begrijpen. Ik zou een vorm of gedaante kunnen aannemen die jij wellicht begrijpt, maar dan zou iedereen aannemen dat wat zij hebben gezien de enige echte verschijningsvorm van God is, in plaats van een van de vormen of gedaanten van God, een uit vele.

Mensen geloven dat Ik ben zoals zij Mij willen zien, in plaats van wat zij niet kunnen zien. Maar Ik ben de grote onzichtbare, en niet degene zoals Ik Mij op ieder willekeurig moment voordoe. In zekere zin ben Ik wat Ik niet ben. Het is vanuit dit niet-zijn Waar Ik uit voortkom en waar Ik altijd naar terugkeer.

Maar wanneer Ik Mij nu in de een of andere vorm voordoe –een vorm waarin Ik denk dat de mensen Mij kunnen begrijpen -wijzen de mensen Mij die vorm voor altijd toe.

En als Ik Mij vervolgens in een andere vorm manifesteer tegenover een ander volk, dan zegt het eerste volk dat Ik niet aan het tweede ben verschenen, omdat ik er anders uitzag en andere dingen zei. Hoe zou Ik het dan kunnen zijn geweest?

Je ziet, het maakt niet uit in welke vorm of op welke manier Ik Mijzelf openbaar; welke manier Ik ook kies, welke vorm ook, geen enkele is onweerlegbaar.

Maar als U iets zou doen dat de waarheid omtrent U boven alle twijfel en vragen vaststelt?

Dan nog zouden er mensen zijn die beweren dat het het werk van de duivel is of gewoon iemands verbeelding. Of iedere andere oorzaak behalve Ik.

Indien Ik Mijzelf openbaar als de almachtige God, de koning van hemel en aarde, en bergen verplaats om dit te bewijzen, dan nog zouden sommigen zeggen: Het moet Satan zijn geweest!

En zo moet het ook zijn. Want God openbaart zijn eigen godheid niet tegenover zichzelf door uiterlijke waarneming, maar door innerlijke ervaring. En wanneer de innerlijke ervaring Gods eigen godheid heeft geopenbaard, is uiterlijke waarneming overbodig. En indien uiterlijke waarneming noodzakelijk is, is innerlijke ervaring onmogelijk.

Indien nu openbaring wordt verlangd, zal dit niet gebeuren. Het stellen van de vraag drukt uit dat er iets ontbreekt, dat niets van God nu wordt geopenbaard. Een dergelijke uitdrukking brengt de ervaring voort. Want je gedachten over iets zijn creatief, je woorden zijn productief en je gedachten en je woorden samen zijn uitzonderlijk effectief in het geboorte doen geven aan jouw werkelijkheid. Daarom zul je ervaren dat God niet nu wordt geopenbaard, want als God bestaat, zou je God niet vragen om te zijn.

Betekent dit dat ik niet kan vragen wat ik maar wens? Zegt U nu dat om iets bidden het in feite van ons wegduwt?

Deze vraag wordt al sinds mensenheugenis gesteld en is elke keer ook beantwoord. Toch hebben jullie het antwoord niet gehoord of willen jullie het niet geloven.

De vraag wordt in de woorden en de taal van vandaag de dag als volgt opnieuw beantwoord: Je zult niet krijgen waarnaar je vraagt en evenmin kun je alles hebben wat je wilt. Dit komt doordat je specifieke verzoek een uitdrukking van gebrek is; wanneer je zegt dat je iets verlangt, geeft dat in feite alleen uitdrukking aan dat gevoel, verlangen, binnen jouw werkelijkheid.

Het juiste gebed is dan ook nooit een smeekbede maar een dankgebed.

Wanneer je God vooruit bedankt voor iets wat je verlangt te ervaren in jouw werkelijkheid, bevestig je eigenlijk dat het al bestaat ...in feite. Dankbaarheid is de meest krachtige uitdrukking tegenover God; een bevestiging dat, zelfs voordat je vraagt, Ik al geantwoord heb.

Verzoek daarom nooit om iets, maar spreek je waardering uit.

Maar wat als ik op voorhand God dankbaar ben voor iets en dat gebeurt niet? Dat zou tot teleurstelling en verbittering kunnen leiden.

Dankbaarheid kan niet worden gebruikt als een middel om God te manipuleren, als een techniek waarmee je het universum voor de gek houdt. Je kunt niet tegen jezelf liegen. Je geest kent de waarheid van je gedachten. Indien je zegt: 'Bedankt God voor dit en dat', ondertussen steeds duidelijk beseffend dat het in je huidige werkelijkheid niet bestaat, dan kun je niet van God verwachten om minder duidelijk te zijn en dat voor je te realiseren.

God weet wat jij weet, en wat jij weet is dat wat zich voordoet als jouw werkelijkheid.

Maar hoe kan ik dankbaar zijn voor iets waarvan ik weet dat het er niet is?

Geloof. Al heb je maar het geloof van een mosterdzaadje, dan kun je bergen verplaatsen. Je zult weten dat het er is, doordat Ik zeg dat het er is; omdat Ik dat heb gezegd, zelfs nog voordat jij het hebt gevraagd, zal Ik geantwoord hebben; omdat Ik zei, en tegen jou op elke voorstelbare wijze heb gezegd, door elke leraar die je maar kunt noemen, dat wat je ook maar kiest, zal zijn, als je het kiest in Mijn naam.

Toch zeggen veel mensen dat hun gebeden niet zijn verhoord.

Geen enkel gebed -en een gebed is niet meer dan een uitgesproken verklaring van wat zo is -wordt niet verhoord. Ieder gebed iedere gedachte, iedere verklaring, ieder gevoel -is creatief. Tot de hoogte waarop het hartgrondig als waarheid wordt beschouwd, zal het zichtbaar worden gemaakt in jouw werkelijkheid.

Wanneer er wordt gezegd dat een gebed niet verhoord is, is in werkelijkheid de meest hartgrondig beleden gedachte werkzaam geworden. Maar wat je moet weten -en hier zit het geheim -is dat altijd de gedachte achter de gedachte de overheersende gedachte is. Je zou het ook de ondersteunende gedachte kunnen noemen.

Als je dus bedelt en smeekt, lijkt de kans veel kleiner dat je zult ervaren wat je denkt te kiezen, aangezien de ondersteunende gedachte achter elke smeekbede is dat je nu niet bezit wat je verlangt. Die ondersteunende gedachte wordt dan jouw werkelijkheid.

De enige ondersteunende gedachte die deze gedachte teniet kan doen, is de in geloof aanvaarde gedachte dat God alles zal geven waarnaar gevraagd wordt, zonder mankeren. Sommige mensen bezitten zo'n geloof, maar het zijn er maar weinig.

Het bidden wordt een stuk gemakkelijker wanneer je -in plaats van te moeten geloven dat God op elk verzoek ja zal antwoorden -intuïtief begrijpt dat het verzoek zelf niet noodzakelijk is. Het gebed is dan een dankzegging. Het is absoluut geen verzoek, maar een uitdrukking van dankbaarheid voor wat zo is.

Wanneer je zegt dat een gebed een verklaring is van wat zo is, zeg je dan dat God niets doet, dat alles dat na een gebed gebeurt het gevolg is van de handeling van het gebed?

Als je gelooft dat God een soort almachtig wezen is dat alle gebeden hoort, 'ja' zegt tegen sommigen, 'nee' tegen anderen en 'misschien, maar niet nu' tegen de rest, dan heb je het mis. Volgens welke vuistregels zou God moeten beslissen?

Als je gelooft dat God de schepper en de beslisser is van alles in je leven, dan vergis je je.

God is de waarnemer, niet de schepper. En God staat klaar om je te helpen je leven te leiden, maar niet op de manier waarop je dat zou verwachten.

Het is niet Gods opdracht de omstandigheden of voorwaarden van jouw leven te scheppen of te vernietigen. God schiep jou naar het beeld en de gelijkenis van God. Jij hebt de rest geschapen door de macht die God jou heeft gegeven. God schiep het levensproces en het leven zelf zoals jij dat kent. Niettemin heeft God jou de vrije keuze gegeven met je leven te doen wat jij wilt. .

In die zin is jouw wil voor jou Gods wil voor jou.

Jij leeft jouw leven op de manier zoals jij wilt en Ik heb daar geen voorkeur bij. Dit is de grote illusie waarmee jij je bezighoudt: dat God op de een of andere wijze erom geeft wat jij doet.

Ik geef er niet om wat je doet, misschien valt je dat zwaar om te horen. Maar geef jij erom wat je kinderen doen wanneer je ze buiten laat spelen? Doet het voor jou ertoe of ze tikkertje spelen, verstoppertje of doen alsof? Nee, dat maakt je niet uit, omdat je weet dat ze volkomen veilig zijn. Jij hebt ze in een omgeving geplaatst die je vriendelijk en volkomen oké acht.

Natuurlijk hoop je altijd dat ze zich geen pijn zullen doen. En als dat toch gebeurt, sta je klaar om ze te helpen, om ze te verplegen, om ze te helpen zich weer veilig en gelukkig te voelen, zodat ze weer naar buiten kunnen gaan om te spelen. Maar of ze nu ervoor kiezen verstoppertje of tikkertje te spelen, dat doet voor jou een volgende keer evenmin terzake.

Je vertelt hun natuurlijk welke spelletjes gevaarlijk zijn om te spelen. Maar je kunt je kinderen er niet van weerhouden gevaarlijke dingen te doen. Niet altijd. Niet tot het eind der tijden. Niet voor elk moment vanaf nu tot aan de dood. Een wijze ouder weet dat. Maar die ouder blijft wel altijd betrokken bij de uitkomst. Deze dichotomie -niet al te veel geven om het proces, maar wel een uitgesproken betrokkenheid bij het resultaat -beschrijft het best de dichotomie van God.

Nochtans geeft God in zekere zin zelfs niet om de uitkomst. Niet om de uiteindelijke uitkomst. Dit omdat de uiteindelijke uitkomst vaststaat.

En dit is de tweede grote illusie van de mens: dat de uitkomst van het leven onzeker is.

De twijfel over de uiteindelijke uitkomst heeft je grootste vijand geschapen: angst. Want als je de uitkomst betwijfelt, dan betwijfel je ook de Schepper, dan betwijfel je God. En als je God betwijfelt, moet je je hele leven in angst en schuld doorbrengen.

Hoe kun je je ooit ontspannen als je Gods bedoelingen betwijfelt, net als Gods vermogen om de uiteindelijke uitkomst te realiseren? Hoe kun je dan ooit werkelijk vrede vinden?

Niettemin beschikt God over het volle vermogen om bedoelingen in resultaten om te zetten. Je kunt en wilt dit niet geloven (ook al beweer je dat God almachtig is) en daarom moet je in je verbeelding een macht scheppen die gelijkwaardig is aan God, opdat je een manier vindt waarop Gods wil kan worden gedwarsboomd. En daarom heb je in je mythologie een wezen geschapen dat je de 'duivel' noemt. Je hebt zelfs een voorstelling gemaakt van een God die in strijd is met dit wezen (denkend dat God problemen op dezelfde manier oplost als jij). Ten slotte heb je zelfs bedacht dat God deze strijd wel eens zou kunnen verliezen.

Met al deze zaken doe je alles wat je over God zegt te weten geweld aan, maar dat doet er nu niet toe. Je leeft in je illusie en bijgevolg ben je bang, hetgeen allemaal voortkomt uit je beslissing God te betwijfelen.

Maar wat gebeurt er als je besluit een nieuwe beslissing te nemen? Wat zou daar het resultaat van zijn?

Ik zeg je: je zou leven zoals Boeddha heeft geleefd. Zoals Jezus heeft geleefd. Zoals iedere heilige heeft geleefd die je ooit hebt aanbeden.

Toch zouden de meeste mensen je niet begrijpen, zoals ook de meeste heiligen is overkomen. En wanneer je zou proberen je gevoel van rust, je levensvreugde, je innerlijke vervoering, uit te leggen, dan luisteren zij naar je woorden maar zij

horen die niet. Zij proberen je woorden te herhalen, maar zij kunnen die slechts opsommen.

Zij zouden zich afvragen hoe het komt dat jij bezit wat zij niet kunnen vinden. En zij zouden jaloers worden. Spoedig zou die jaloezie in woede omslaan en in hun boosheid zouden zij proberen jou ervan te overtuigen dat jij het bent die God niet begrijpt.

En als zij er niet in zouden slagen je los te rukken van je vreugde, proberen zij je kwaad te doen, zo groot is hun woede. En wanneer je hun vertelt dat het niet uitmaakt, dat zelfs de dood je vreugde niet kan onderbreken of je waarheid kan veranderen, dan zouden zij je ongetwijfeld doden. En als zij dan hebben gezien hoe rustig jij de dood aanvaardde, zouden zij je een heilige noemen en weer van je houden.

Want dat is de aard van de mens om dat lief te hebben, te vernietigen en dan weer lief te hebben, waaraan hij de meeste waarde hecht.

Maar waarom? Waarom doen wij dat?

Al het persoonlijk handelen komt op het diepste niveau voort uit een van deze twee emoties: angst of liefde. In werkelijkheid zijn er maar twee emoties, twee woorden in de taal van de ziel. Zij vormen de tegenover elkaar gestelde uiteinden van de grote polariteit die Ik heb geschapen toen Ik het universum maakte en jouw wereld, zoals jij die vandaag de dag kent.

Dit zijn de twee punten, de alfa en de omega, die het systeem dat jij 'relativiteit' noemt, toelaten te bestaan. Zonder deze twee punten, zonder deze twee ideeën over dingen, zou geen enkel ander idee kunnen bestaan.

Elke persoonlijke gedachte, en elke persoonlijke daad, is gebaseerd op liefde of angst. Er bestaat geen enkele andere persoonlijke motivatie en alle andere ideeën zijn slechts een afgeleide van deze twee. Het zijn gewoon verschillende versies van of variaties op hetzelfde thema.

Als je diep hierover nadenkt, zul je beseffen dat het waar is. Dit is wat Ik de ondersteunende gedachte heb genoemd. Het is een gedachte over liefde ofwel angst. Dit is de gedachte achter de gedachte achter de gedachte. Het is de eerste gedachte. Het is de hoogste kracht. Het is de onbewerkte energie die het proces van de menselijke ervaring voortstuwt.

En dit is hoe het persoonlijk gedrag steeds weer ervaringen produceert, keer op keer. Dit is waarom mensen liefhebben, vernietigen en dan weer liefhebben. Altijd is er de omslag van de ene emotie naar de andere. Liefde voedt angst voedt liefde voedt angst

En de reden daarvoor is te vinden in de eerste leugen, de leugen die jij als de waarheid over God aannam, namelijk dat God niet te vertrouwen is; dat je niet op Gods liefde kunt bouwen; dat Gods acceptatie van jou voorwaardelijk is; dat de uiteindelijke uitkomst bijgevolg moet worden betwijfeld. Want als je er niet op kunt vertrouwen dat Gods liefde voor altijd is, op wiens liefde kun je je dan wel verlaten? Als God al de aftocht blaast en zich terugtrekt wanneer jij niet goed presteert, zouden eenvoudige stervelingen dan niet hetzelfde doen?

...En daarom begroet je op het moment dat je plechtig je hoogste liefde belooft

tegelijkertijd je grootste angst.

Want het eerste waar je je zorgen over maakt nadat je 'Ik hou van jou' hebt gezegd, is of je wel hetzelfde te horen krijgt. En als je hetzelfde te horen krijgt, begin je je meteen zorgen te maken of je de zopas gevonden liefde weer kwijt zult raken. En op die manier wordt alle actie reactie -verdediging tegen verlies - zelfs wanneer je probeert jezelf te verdedigen tegen het verlies van God.

Maar als je weet Wie je bent -dat je het prachtigste, opmerkelijkste, meest voortreffelijke wezen bent dat God ooit heeft geschapen -hoef je niet bang te zijn. Want wie kan zulk een wonderlijke pracht afwijzen? Zelfs God kan geen gebrek vinden in een dergelijk wezen.

Maar jij weet niet Wie je bent en denkt dat je veel minder waard bent. En waar haal je dat idee vandaan dat je zoveel minder waard bent als werkelijk het geval is? Van de enige mensen wier woord je in alles gelooft: van je moeder en je vader.

Zij zijn de mensen die het meest van je houden. Waarom zouden ze tegen je liegen? Maar hebben ze dan niet tegen je gezegd dat je te veel zus bent en te weinig zo? Hebben ze je niet ingeprent dat je er netjes moet uitzien, maar niet voor je beurt mag praten? Hebben ze je niet in je momenten van grootste vervoering terechtgewezen? En hebben ze je niet aangemoedigd je wildste fantasieën aan de kant te zetten?

Dit zijn de boodschappen die je hebt ontvangen en hoewel ze niet aan de criteria voldoen -en derhalve niet van God afkomstig zijn -zouden ze dat wel kunnen zijn geweest. Ze waren immers afkomstig van de goden van jouw universum.

Je ouders hebben je geleerd dat liefde voorwaardelijk is -je hebt hun voorwaarden vaak genoeg ondervonden -en precies die ervaring neem ie mee in je eigen liefdesrelaties.

Dit is ook de ervaring die je meebrengt naar Mij.

Vanuit deze ervaring namelijk trek je je conclusies over Mij. Binnen dit raamwerk spreek je jouw waarheid uit. 'God is een liefhebbende God,' zeg je, 'maar als je je niet aan Zijn geboden houdt, straft Hij je met eeuwige verbanning en altijddurende verdoeming.'

Heb je immers niet de verbanning door je eigen ouders ervaren? Hoe zou je je dan kunnen voorstellen dat het met Mij anders ligt? Je bent vergeten hoe het is om onvoorwaardelijk te worden bemind. Je herinnert je de ervaring van de liefde van God niet. En daarom probeer je je voor te stellen hoe Gods liefde is op basis van wat je aan liefde in de wereld ziet.

Je hebt de rol van ouder op God geprojecteerd en bent uitgekomen op een God die beoordeelt en beloont of bestraft op basis van Zijn waardering voor jouw daden. Maar dit is een simplistisch godsbeeld, afkomstig uit de mythologie. Het heeft niets te maken met wie Ik ben.

Nadat je een heel systeem van gedachten over God hebt geschapen, dat eerder is gebaseerd op persoonlijke ervaring dan op spirituele waarheden, schep je een compleet nieuwe werkelijkheid rond de liefde. Een werkelijkheid die gebaseerd is op angst, geworteld in het idee van een ontzagwekkende, wrekende God. De ondersteunende gedachte hiervan is verkeerd, maar deze gedachte te ontkennen zou je hele theologie ontwrachten. En hoewel de nieuwe theologie die ervoor in

de plaats zou komen je werkelijke verlossing kan betekenen, kun je die niet accepteren. Het idee van een God die ie niet hoeft te vrezen, die niet zal oordelen en die geen reden heeft om te straffen, is immers te schitterend om zelfs binnen ie grootste voorstelling van wie en wat God is te kunnen worden omhelsd.

Deze op angst gebaseerde werkelijkheid domineert je ervaring van de liefde, schept deze zelfs. Want niet alleen meen je dat je liefde ontvangt die voorwaardelijk is, ook kijk je toe hoe je het zelf op dezelfde manier geeft. En zelfs terwijl je ie inhoudt, terugtrekt en je voorwaarden stelt, weet een deel van jou dat dit niet werkelijk liefde is. Nochtans lijkt je niet in staat de manier waarop je liefde geeft te veranderen. Je bent door schade en schande wijs geworden, zo maak je jezelf wijs, en je vertikt het om jezelf weer kwetsbaar op te stellen. De waarheid is echter dat je alles verliest als je ie niet kwetsbaar durft op te stellen.

[Door je eigen (onterechte) gedachten over liefde veroordeel je jezelf deze nooit werkelijk te ondergaan. En tegelijkertijd veroordeel je jezelf Mij nooit te leren kennen zoals Ik werkelijk ben. Tot je het wel ondergaat. Want niemand is bij machte Mij voor altijd te ontkennen, en het moment van onze verzoening zal komen.]

Elke handeling die door mensen wordt verricht, is gebaseerd op liefde of angst en dit geldt niet alleen voor die handelingen die met relaties te maken hebben. Beslissingen betreffende het zakenleven, industrie, politiek, religie, de opvoeding van je kinderen, de sociale agenda van de naties, de economische doelstellingen van samenlevingen, keuzes aangaande oorlog, vrede, aanval, verdediging, agressie, onderwerping; besluiten om te begeren of weg te geven, te sparen of te delen, te verenigen of te scheiden Elke vrije keus die je ooit hebt gemaakt, komt voort uit een van de twee reëel bestaande gedachten: die van liefde of die van angst.

Angst is de energie die doet samentrekken, afsluiten, naar binnen trekken, wegrennen, verstoppen, hamsteren, schade berokkenen. Liefde is de energie die doet uitbreiden, openstellen, naar buiten zenden, onthullen, delen, genezen.

Angst hult onze lichamen in kleding, liefde staat ons toe naakt te zijn. Angst houdt vast aan en grijpt naar alles wat we bezitten, liefde geeft alles wat we hebben weg. Angst reserveert, liefde respecteert. Angst grijpt, liefde laat gaan. Angst knaagt, liefde sust. Angst valt aan, liefde verbetert.

Elke persoonlijke gedachte, elk woord en elke daad is gebaseerd op een van deze twee emoties. Je kunt niets anders kiezen, er zijn immers geen andere keuzemogelijkheden. Maar je hebt wel de vrije keus welke van de twee je verkiest.

In Uw woorden klinkt het allemaal zo gemakkelijk, maar op het beslissende moment wint meestal de angst. Hoe komt dat?

Je hebt geleerd in angst te leven. Je hebt gehoord over natuurlijke selectie, de overwinning van de sterkste en het succes van de slimste. Maar er wordt buitengewoon weinig verteld over de glorie van de liefhebbendste. En aldus

streef je ernaar de beste te zijn, de sterkste, de slimste -op welke wijze ook -en als je voor jezelf op de een of andere manier hier niet aan voldoet, vrees je je verlies. Je hebt immers geleerd dat de mindere zijn betekent de verliezer te zijn. En daarom kies je natuurlijk voor die handelingen die uit angst voortkomen, zo heb je het nu eenmaal geleerd. Maar Ik zeg je: indien je kiest voor de handeling die op liefde steunt, doe je meer dan overleven, winnen of gedijen. Dan zul je de volle glorie ervaren van Wie je werkelijk bent en van Wie je kunt zijn.

Om dit te bereiken moet je de lessen van je welwillende, maar misleide, wereldlijke begeleiders terzijde leggen; ie moet luisteren naar de lessen van hen, wier wijsheid uit een andere bron afkomstig is.

Er zijn veel van dergelijke leraren onder jullie. Zij zijn er altijd al geweest, want Ik laat jullie niet zonder hen die je deze waarheden kunnen tonen of onderwijzen, die jullie kunnen begeleiden of jullie deze waarheden doen herinneren. Maar de grootste geheugensteun is niet iemand buiten jou, maar de stem in je binnenste. Dit is het eerste hulpmiddel waarvan Ik Mij bedien, omdat het het meest toegankelijke is.

De stem in je binnenste is de meest luide stem waarmee Ik spreek, omdat zij je het meest na is. Deze stem vertelt je of al het andere waar of onwaar is, correct of verkeerd, goed of slecht, zoals jij het omschreven hebt. Het is de radar die de koers uitzet, die het schip bestuurt, die de reis leidt, als jij het toelaat.

Deze stem vertelt jou nu op dit moment of de woorden die je hier leest woorden uit liefde of angst zijn. Met deze maatstaf kun je bepalen of je aan bepaalde woorden aandacht moet besteden of dat je ze moet negeren.

Indien ik altijd kies voor de handeling die op liefde steunt, zei U, zal ik de volle glorie ervaren van Wie ik werkelijk ben en van Wie ik kan zijn. Zou U hier dieper op in willen gaan?

Al het leven heeft slechts één doel en dat is voor jou, iedereen en alles wat leeft om de hoogste glorie te ervaren.

Alles wat je zegt, denkt of doet, staat in het teken van deze opdracht. Er is niets anders wat je ziel hoeft te doen en je ziel wil ook niets anders dan dit.

Het wonderbaarlijke van dit doel is dat het altijddurend is. Een einde houdt beperkingen in en Gods doel is vrij van begrenzingen. Mocht er een moment komen waarop je jezelf in je hoogste glorie ervaart, dan ervaar je tegelijk dat er een nog grotere glorie is om te vervullen. Hoe meer je bent, hoe groter je kunt worden; en hoe groter je kunt worden, hoe meer je nog kunt zijn.

Het grootste geheim is dat het leven niet een ontdekkingsreis is, maar een scheppingsproces.

Je bent niet jezelf aan het ontdekken, maar schept jezelf opnieuw. Zoek daarom niet om uit te vinden Wie je bent, maar zoek om vast te stellen Wie je wilt zijn.

Er zijn mensen die zeggen dat het leven een leerschool is, dat wij hier zijn om bepaalde lessen te leren en dat wij, zodra we 'geslaagd' zijn, grotere doelen kunnen gaan najagen, niet langer gehinderd door het lichaam. Klopt dit?

Ook dit is onderdeel van jullie mythologie, gebaseerd op menselijke ervaring.

Het leven is geen leerschool?

Neen.

Wij zijn niet op aarde om te leren?

Neen.

Maar waarom zijn wij dan hier?

Om je te herinneren en te herscheppen Wie je bent.

Ik heb het jullie al keer op keer verteld. Jullie geloven Mij niet. Nochtans zou dat wel zo moeten zijn. Want werkelijk, als je jezelf niet scheidt zoals je echt bent, kun je het ook niet zijn.

Oké, ik kan U niet meer volgen. Laten we terugkomen op die leerschool. Ik heb leraar na leraar horen vertellen dat het leven als een school is. Het schokt mij oprecht te horen dat U dat ontkent.

Je gaat naar school als er iets is wat je niet weet en je het wilt leren. Je gaat er niet naartoe als je iets al weet, gewoon om je slimheid te ervaren.

Het leven (zoals jij het noemt) biedt jou de mogelijkheid empirisch, door ervaring, te kennen wat je conceptueel, in je geest, al weet. Je hoeft niets te leren om dit te doen. Je hoeft je slechts te herinneren wat je al weet en moet dan van daaruit handelen.

Ik geloof niet dat ik dit hegriep.

Laten we hiermee beginnen. De ziel -jouw ziel -weet te allen tijde alles wat er te weten valt. Voor haar is niets verstoep of onbekend. Weten is echter niet voldoende. De ziel streeft naar ervaring. Je weet wellicht van jezelf dat je vrijgevig bent, maar zolang je niets doet wat die vrijgevigheid aantoont, heb je alleen maar een concept. Je weet wellicht van jezelf dat je aardig bent, maar zolang je niet aardig bent voor een ander, heb je alleen maar een idee over jezelf.

Het is het enige verlangen van je ziel haar meest verheven concept over zichzelf om te zetten in haar meest verheven ervaring. Totdat het concept ervaring wordt, bestaat er slechts speculatie. Ik heb lange tijd over Mijzelf gespeculeerd. Langer dan jij en Ik ons samen kunnen herinneren. Langer dan de eeuwigheid van dit universum de eeuwigheid van het universum kan meten. Begrijp Je nu hoe jong, hoe nieuw Mijn ervaring van Mijzelf is?

Ik kan U weer niet volgen. Uw ervaring van Uzelf?

Inderdaad. Laat Mij het je op deze manier uitleggen: dat-wat-is is alles wat er was in den beginne, en er was niets anders. Maar alles-dat-is kon zichzelf niet kennen, omdat alles-dat-is alles is wat er was, en er was niets anders. En daarom bestond alles-dat-is eigenlijk niet. Want bij afwezigheid van iets anders bestaat alles-dat-is niet.

Dit is het grote zijn/niet-zijn waarnaar mystici vanaf het begin der tijden hebben verwezen.

Nu wist alles-dat-is dat het alles was wat er was, maar dat was niet genoeg, want het kon zijn volmaakte grootsheid alleen conceptueel kennen en niet empirisch. Maar het verlangde juist ernaar zichzelf te ervaren, want het wenste te weten hoe het voelt om zo schitterend te zijn. Niettemin was dit onmogelijk, omdat het begrip 'schitterend' een relatief begrip is. Alles-dat-is kon niet weten hoe het voelde om schitterend te zijn, tenzij 'dat-wat-is' ten tonele zou verschijnen. Bij afwezigheid van 'dat-wat-niet-is', bestaat dat-wat-is niet.

Kun je Mij nog volgen?

Ik geloof van wel. Ga door.

Prima.

Het enige wat alles-dat-is wist, is dat er niets anders was. En daarom kon en zou het nooit zichzelf kennen vanuit een referentiepunt buiten zichzelf. Dat punt bestond niet. Er bestond slechts één referentiepunt en dat was enkelvoudig, binnenin. Het is/isniet. Het Ik-ben/lk-ben-niet.

Nochtans koos het allesomvattende AI ervoor zichzelf empirisch te leren kennen. Deze .energie -deze zuivere, onzichtbare, onhoorbare, onwaarneembare en daarom door niemand anders gekende energie koos ervoor zichzelf te ervaren in de volmaakte grootsheid die ze was. Om dit te bereiken, besepte het dat het een referentiepunt binnenin moest gebruiken.

Het redeneerde, tamelijk correct, dat enig deel van zichzelf noodzakelijkerwijs kleiner zou zijn dan het geheel. Als het zich bijgevolg eenvoudigweg in delen zou splitsen, kon elk deel -kleiner immers dan het geheel -terugkijken op de rest van zichzelf en grootsheid zien.

En aldus splitste alles-dat-is zich op en werd in een glorieus moment dat-wat-dit-is en dat-wat-dat-is. Voor het eerst bestonden dit en dat, buiten en naast elkaar. En toch bestonden beide tegelijkertijd. Net als alles-dat-geen-van-beide-was.

Er bestonden dus opeens drie elementen: dat wat hier is, dat wat daar is, en dat wat hier noch daar is, maar dat moet bestaan opdat hier en daar kunnen bestaan.

Het is het niets dat het AI in zich sluit. Het is de niet-ruimte die de ruimte omvat. Het is het AI dat de delen in zich bergt.

Kun je dit begrijpen?

Kun je het volgen?

Ik denk dat ik het zowaar kan volgen. Geloof het of niet, maar Uw toelichting is zo duidelijk dat ik denk dat ik het werkelijk begrijp.

Ik ga nog verder. Dit niets nu, dat het AI in zich bergt, is wat sommigen God noemen. Toch is dat niet correct, omdat het veronderstelt dat er iets is wat God niet is, namelijk alles dat niet niets is. Maar Ik ben alle dingen, zowel de zichtbare als de onzichtbare; daarom is de wezenlijk oosterse, mystieke definitie van Mij -God omschreven als de grote onzichtbare, het niet-zijnde of de ruimte tussen alle dingen -even onnauwkeurig als de wezenlijk westerse, praktische beschrijving van God als alles wat zichtbaar is. Zij die geloven dat God alles-dat-is is en alles-dat-niet-is, zijn de juiste overtuiging toegedaan.

Welnu, in de schepping van dat wat hier is en dat wat daar is, maakte God het voor God mogelijk zichzelf te kennen. Op het moment van deze grote explosie van binnenuit schiep God relativiteit, het grootste geschenk dat God zichzelf ooit heeft gegeven. Bijgevolg zijn relaties het grootste geschenk dat God jullie ooit heeft gegeven, iets waarop we later nog terug zullen komen.

Vanuit het niet-zijnde ontstond dus het AI, een spirituele gebeurtenis die overigens geheel overeenkomt met wat jullie wetenschappers de oerknal noemen.

Zodra de elementen van het AI zich verspreidden, werd de tijd geschapen, aangezien een ding eerst hier was en daarna daar, en de periode die het nodig had om van hier naar daar te komen was meetbaar.

Zowel de zichtbare als de onzichtbare delen van het AI begonnen zich in relatieve termen ten opzichte van elkaar te onderscheiden.

God wist dat liefde alleen kan bestaan -en zichzelf als zuivere liefde kan kennen -als exact het tegenovergestelde ervan bestaat. Daarom schiep God uit eigen wil de grote polariteit, het absolute tegengestelde van liefde, alles wat niet liefde is en wat nu angst Wordt genoemd. Vanaf het moment dat angst bestond, kon liefde bestaan als een ding dat kan worden ervaren.

Naar deze schepping van de dualiteit tussen liefde en haar tegengestelde verwijzen mensen als ze spreken over de geboorte van het kwaad, de zondeval van Adam, de opstand van Lucifer enzovoort.

Net zoals je ervoor gekozen hebt de zuivere liefde te personifiëren in het karakter dat je God noemt, heb je ervoor gekozen de miserabele angst te verpersoonlijken in het karakter dat je de duivel noemt.

Sommigen op aarde hebben nogal uitgewerkte mythologieën rond deze gebeurtenis ontwikkeld, compleet met scenario's van veldslagen en oorlogen, engelen en duivels als de strijders voor de krachten van goed en kwaad, licht en duisternis.

De mythologie is de eerste poging van de mensheid om te begrijpen en om anderen op begrijpbare wijze te kunnen vertellen over een kosmische gebeurtenis, waarvan de menselijke ziel diep doordrongen is, maar die de geest nauwelijks kan bevatten.

Door het universum in een opgesplitste versie van zichzelf om te zetten, schiep God uit zuivere energie alles wat tegenwoordig bestaat, zowel het zichtbare als het onzichtbare.

Er werd dus met andere woorden niet alleen het fysiek universum geschapen, maar eveneens het metafysisch universum. Dat deel van God dat het tweede deel

in het samenstel Ik-ben/Ik-ben-niet vormt, explodeerde ook in talloze eenheden die kleiner zijn dan het geheel. Deze energie-eenheden zouden jullie geesten noemen.

Enkele religieuze mythologieën stellen dat 'God de Vader' veel spirituele kinderen had. Deze parallel met de menselijke ervaring van het zich vermenigvuldigende leven lijkt de enige manier waarop de massa kon worden overtuigd van de plotselinge verschijning, het plotselinge bestaan van talloze geesten in het 'koninkrijk der hemelen'.

In dit geval staan deze mythische sprookjes en verhalen niet zo ver van de uiteindelijke werkelijkheid af, want het oneindig aantal geesten die het totaal vormen dat Ik ben, is in kosmische zin Mijn kroost.

Mijn goddelijke doel Mijzelf op te splitsen was om voldoende delen van Mij te scheppen, zodat Ik Mijzelf empirisch kon kennen. Er is slechts één manier voor de Schepper om zichzelf door ervaring als de Schepper te leren kennen en dat is door te scheppen. En daarom gaf Ik aan al Mijn talloze delen (aan al Mijn spirituele kinderen) dezelfde scheppingskracht die Ik als geheel heb.

Dit is wat jullie religies bedoelen wanneer ze zeggen dat jullie zijn geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God. Dit betekent niet dat onze fysieke lichamen op elkaar lijken, zoals sommigen wel hebben beweerd. (AI kan God voor bepaalde doeleinden elke fysieke verschijningsvorm aannemen.) Het betekent dat wij in de kern hetzelfde zijn. Wij zijn uit hetzelfde hout gesneden. Wij zijn hetzelfde! Met dezelfde eigenschappen en mogelijkheden, inclusief de gave een fysieke realiteit uit het niets te scheppen.

Mijn drijfveer om jullie, Mijn spiritueel kroost, te scheppen, was Mijzelf als God te kennen. Ik beschik over geen enkele andere mogelijkheid dat te doen behalve door jullie. Daarom kan worden gezegd (zoals al zo vaak is gedaan) dat Mijn voornemen met jullie is dat jullie jezelf leren kennen als deel van Mij.

Dit lijkt verbazingwekkend eenvoudig, maar het wordt erg ingewikkeld omdat er maar één manier is voor jullie om jezelf te herkennen als deel van Mij, en dat is dat jullie jezelf eerst leren kennen als anders dan Ik.

Probeer dit te volgen, probeer Mij bij te houden, want het volgende ligt nogal subtiel. Ben je er klaar voor?

Ik denk het.

Goed. Onthoud dat je om deze uitleg hebt gevraagd. Je hebt er jaren op gewacht. Je hebt gevraagd naar een verklaring in le kentermen en niet volgens theologische leerstellingen of wetenschappelijke theorieën.

Ja, ik weet wat ik heb gevraagd.

En omdat je gevraagd hebt, zul je ontvangen.

Nu, om het eenvoudig te houden zal Ik het mythologische model van de kinderen van God als uitgangspunt voor dit gesprek gebruiken. Dit omdat je vertrouwd bent met dit model, en bovendien staat het in veelopzichten niet ver van de waarheid af.

Laten we terugkeren naar hoe dit proces van zelfkennis in zijn werk gaat.

Er is een manier waarop Ik al Mijn spirituele kinderen had kunnen laten weten dat ze deel van Mij zijn, namelijk door het hun eenvoudigweg te vertellen. Dit heb Ik gedaan. Maar zie je, het was niet voldoende voor de Geest zichzelf gewoon te kennen als God, deel van God, kinderen van God, erfgenamen van het koninkrijk (of welke mythologie je maar verkiest)

Zoals Ik al heb uitgelegd zijn iets weten en iets ervaren twee verschillende dingen. De Geest verlangde ernaar zich door ervaring te kennen (net als Ik!). Conceptueel bewustzijn was niet genoeg voor jullie. Dus ontwierp ik een plan. Het is het meest uitzonderlijke idee in het hele universum en de meest spectaculaire samenwerking. Ik zeg samenwerking omdat jullie allemaal, samen met Mij, erbij betrokken zijn.

Volgens dit plan zouden jullie als zuivere geest het pas geschapen universum binnentreden. Je kunt immers alleen fysiek door ervaring te weten komen wat je conceptueel al weet. Dit is in feite de reden waarom Ik het fysiek universum allereerst heb geschapen, samen met het systeem van relativiteit dat het bestuurt, en de hele schepping.

Eenmaal in het fysiek universum konden jullie, Mijn spirituele kinderen, ervaren wat jullie over jezelf weten. Eerst echter moesten jullie het tegenovergestelde leren kennen. Eenvoudig gesteld: je kunt jezelf niet als lang ervaren tenzij en totdat je je er bewust van bent wat kort is. Je kunt niet dat deel van jezelf kennen dat je dik noemt, tenzij je ook dun leert kennen.

Uiteindelijk kun je volgens deze logica niet ervaren wat je bent totdat je bent tegengekomen wat je niet bent. Dit is het doel van de leer van de relativiteit en al het fysieke leven. Je kunt jezelf definiëren aan de hand van wat je niet bent.

Welnu, in het geval van de uiteindelijke kennis -waarbij je jezelf als de Schepper kent -kun je je eigen scheppende Zelf niet ervaren tenzij en totdat je schept. En je kunt jezelf niet scheppen totdat je jezelf vernietigt. In zekere zin moet je eerst 'niet zijn' om te kunnen zijn. Kun je het nog volgen?

Ik denk ...

Houd nog even vol.

Natuurlijk bestaat er geen manier voor jou om niet wie en wat je bent te zijn (zuivere, creatieve geest); je bent dat gewoon, je bent het altijd geweest en je zult het altijd zijn. Daarom koos je voor het op een na beste: je zorgde ervoor dat je vergat Wie je werkelijk bent.

Toen je het universum binnentrad, deed je afstand van je herinnering aan jezelf. Dit staat je toe te kiezen Wie je bent in plaats van zagezegd midden in een droom wakker te worden.

Door deze daad -ervoor kiezen een deel van God te zijn, in plaats van dat het je gewoon wordt verteld -ervaar je dat de keus geheel aan jou is, net zoals dat per definitie voor God geldt. Maar hoe kun je een keus hebben over iets waarover geen keus bestaat? Je kunt niet niet mijn kroost zijn, hoe hard je het ook probeert, maar je kunt het wel vergeten.

Je bent een goddelijk deel van het goddelijke geheel, een deel van het ene

lichaam. En dat ben je altijd geweest en zul je altijd zijn. Daarom noemen we de terugkeer tot het geheel -door de herinnering aan God -een hereniging. Je kiest er letterlijk voor je te her-enigen met Wie je werkelijk bent, ofwel je samen te voegen met alle verschillende delen om het AI van iedereen te ervaren, dat wil zeggen het AI van Mij.

Jouw taak op aarde is daarom niet te leren (omdat je feitelijk al weet), maar je te herinneren Wie je bent. En je te herinneren wie alle anderen zijn. Daarom komt je taak er voor een groot deel op neer anderen te helpen herinneren (dat wil zeggen hun iets duidelijk te maken), zodat iedereen zich met Mij kan herenigen.

Dit is precies wat alle opmerkelijke spirituele leraren altijd hebben gedaan. Het is jouw enige doel, dat wil zeggen het enige doel van jouw ziel.

Mijn God, dit is zo eenvoudig en zo... symmetrisch. Ik bedoel, het past zo goed in elkaar! Alles klopt opeens! Ik heb nu een beeld voor ogen dat ik eigenlijk nog nooit eerder heb gekend.

Goed. Dat is goed. Dat is het doel van deze dialoog. Je hebt Mij om antwoorden gevraagd. Ik heb beloofd dat Ik je ze zou geven.

Je zult van deze dialoog een boek maken, zodat Mijn woorden voor een groot publiek toegankelijk worden. Dat maakt deel uit van jouw werk. Welnu, je hebt talrijke vragen over het leven, er is genoeg onderzoek te doen. Wij hebben hierboven de basis gelegd. Wij hebben het grondwerk verricht voor andere uiteenzettingen. Laten wij nu die andere vragen behandelen. En maak je geen zorgen. Indien er in het voorgaande iets is dat je nog niet hebt begrepen, zal je dat snel genoeg duidelijk worden.

Er is zoveel wat ik wil vragen. Er zijn zoveel vragen. Ik veronderstel dat ik met de grote vragen moet beginnen, de vragen die voor de hand liggen. Waarom verkeert de wereld bijvoorbeeld in haar huidige toestand?

Van alle vragen die men God stelt, wordt deze vraag het meest gesteld -al vanaf het begin der tijden. Vanaf het eerste moment tot op heden willen jullie weten: waarom zijn de dingen zoals ze zijn?

De klassieke formulering van deze vraag luidt meestal: indien God volmaakt is en ware liefde, waarom scheidt hij dan epidemieën en hongersnoden, oorlog en ziekte, aardbevingen, windhozen, orkanen en andere natuurrampen, diepe persoonlijke teleurstelling en wereldwijde rampspoed?

Het antwoord op deze vraag ligt in het diepere mysterie van het universum en de hoogste betekenis van het leven.

Ik toon Mijn goedheid niet door alleen maar volmaaktheid om jullie heen te scheppen. Ik bewijs Mijn liefde niet door jullie niet toe te staan jullie liefde te bewijzen.

Zoals Ik al heb uitgelegd, kun je je liefde niet bewijzen voor je ook kunt bewijzen niet te beminnen. Een ding kan niet bestaan zonder zijn tegendeel, behalve in de wereld van het absolute. Nochtans was het rijk van het absolute niet voldoende

voor jou of Mij. Ik bestond daar, in de eeuwigheid, en jij komt daar ook vandaan.

In het absolute bestaat geen ervaring, enkel kennis. Kennis is een goddelijke staat, maar de grootste vreugde is te zijn. Zijn is alleen te bereiken door ervaring. De evolutie verloopt aldus: weten, ervaren, zijn. Dit is de heilige triniteit, de drie-eenheid die God is.

God de Vader is weten, de ouder van alle begrip, de verwekker van alle ervaring, want je kunt niet ervaren wat je niet kent.

God de Zoon is ervaren, de belichaming, het uitspelen, van alles wat de Vader van zichzelf weet, want je kunt niet zijn wat je niet ervaren hebt.

God de Heilige Geest is zijn, de lichamelijke bevrijding van alles wat de Zoon van Zichzelf heeft ervaren; het eenvoudige, intense zijn dat alleen mogelijk is door de herinnering aan het weten en het ervaren.

Dit eenvoudige zijn is paradijselijk. Het is de goddelijkheid nadat deze zichzelf heeft gekend en heeft ervaren. Het is waar God naar smachtte in den beginne.

Vanzelfsprekend ben je het punt al gepasseerd waarbij moet worden uitgelegd dat de beschrijving van God aan de hand van de Vader en de Zoon niets heeft te maken met geslacht. Ik bedien Mij hier van het schilderachtige woordgebruik van jullie meest recente geschriften. Veeloudere geschriften plaatsten deze metafoor in de context van de Moeder en de Dochter. Geen van beide voorstellingen is correct. In je verstand kun je het beste het beeld aanhouden van ouder en kroost. Of: dat wat doet verrijzen en dat wat verrezen is. Als het derde deel van de triniteit wordt toegevoegd, krijg je deze relatie: dat wat doet verrijzen; dat wat verrezen is; dat wat is. Deze drie-enige realiteit is Gods signatuur. Het is het goddelijke model. De drie-in-een is overal te vinden in de domeinen van het verhevene. Je kunt er niet aan ontsnappen wat zaken als tijd en ruimte betreft, God en bewustzijn, of welke verheven relatie ook. Aan de andere kant zul je de drie-enige waarheid in geen enkele oppervlakkige relatie van het leven vinden. De drie-enige waarheid kan door iedereen die met verheven relaties heeft te maken in die relaties worden teruggevonden. Sommige godsdienstijveraars hebben de drie-enige waarheid omschreven als de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Psychiaters gebruiken soms de termen bovenbewustzijn, bewustzijn en onderbewustzijn. Spiritualisten spreken wel eens over verstand, lichaam en geest. Sommige wetenschappers gaan uit van energie, materie en ether. Er zijn filosofen die zeggen dat een ding niet waar is voor jullie voordat het waar is in gedachte, woord en daad. Als jullie over tijd discussiëren, spreken jullie slechts over drie soorten tijd: verleden, heden en toekomst. Overeenkomstig kennen jullie drie momenten in jullie perceptie: ervoor, nu en erna. Inzake ruimtelijke relaties, of je nu de punten in het universum of die in je eigen kamer beschouwt, herken je hier, daar en de ruimte daartussen.

Bij oppervlakkige relaties zul je echter geen ruimte 'tussenin' kunnen herkennen. Dit komt doordat oppervlakkige of algemene relaties altijd tweetallen zijn en relaties in het hogere domein zonder uitzondering drietallen. Daarom is het: links-rechts, op-neer, groot-klein, langzaam-snel, heet-koud, en het grootste tweetal aller tijden: mannelijk-vrouwelijk. Er zijn geen tussenoplossingen bij deze tweetallen. Een ding is ofwel dit ofwel dat, dan wel een grotere of kleinere

versie van een van deze polariteiten.

Binnen het domein van de oppervlakkige relaties kan geen enkel ontwerp bestaan zonder dat het tegendeel daarvan is gevormd. Het grootste deel van je alledaagse ervaringen is op deze werkelijkheid gebaseerd.

Binnen het rijk van de verheven relaties heeft niets dat bestaat een tegengestelde. Alles is een, en alles ontwikkelt zich van het een naar het ander in een nimmer eindigende cirkel.

Tijd is een dergelijk verheven domein, waarin wat jij verleden, heden en toekomst noemt, inter-relatieve bestaan. Dat wil zeggen dat zij niet elkaars tegengestelden zijn, maar veeleer delen van hetzelfde geheel; opeenvolgingen van hetzelfde idee; cycli van dezelfde energie; aspecten van dezelfde, onveranderlijke waarheid. Indien je hieruit afleidt dat verleden, heden en toekomst op precies hetzelfde moment bestaan, heb je gelijk. (Maar dit is niet het moment om daarover te discussiëren. Wij kunnen hier veel dieper op ingaan wanneer wij het totale concept van tijd verkennen, hetgeen wij hierna nog zullen doen.)

De wereld is zoals ze is omdat zij binnen het oppervlakkige domein van de lichamelijke op geen enkele andere wijze kan bestaan. Aardbevingen en orkanen, overstromingen en windhozen behoren tot de natuurrampen, maar het zijn slechts verschuivingen van de ene polariteit naar de andere. De hele cyclus van geboren worden en sterven maakt deel uit van deze ontwikkeling. Dit zijn levensritmes en alles binnen de oppervlakkige werkelijkheid is hieraan onderworpen, omdat het leven zelf een ritme is. Het is een golf, een trilling, een pulseren precies vanuit het hart van alles-dat-is.

Ziekte en tegenspoed zijn tegengestelden van gezondheid en welvaren, en worden in jullie belang in de werkelijkheid kenbaar gemaakt. Jullie kunnen niet ziek zijn zonder dat tot op zekere hoogte zelf te veroorzaken; jullie kunnen van het ene op het andere moment beter worden door eenvoudigweg daartoe het besluit te nemen. Diepe persoonlijke teleurstelling is een reactie waarvoor gekozen is, wereldwijde rampen zijn het resultaat van een wereldwijd bewustzijn.

Jullie vraag houdt in dat Ik voor deze gebeurtenissen kies, dat het Mijn wil en wens is dat ze plaatsvinden. Nochtans roep Ik niet door Mijn wil deze zaken in leven, Ik aanschouw slechts jullie die dit doen. En Ik onderneem niets om dit tegen te houden, want anders zou Ik jullie wil dwarsbomen. Dat zou op zijn beurt jullie onthouden van de godservaring waarvoor jullie en Ik samen hebben gekozen. Veroordeel daarom niet alles wat je slecht noemt in de wereld. Vraag jezelf eerder af wat je hiervan als slecht hebt beoordeeld en wat je wenst te doen, als dat al het geval is, om dit te veranderen.

Onderzoek eerder binnenin dan aan de buitenkant en vraag: 'Welk deel van mijn Zelf wens ik nu te ervaren in het licht van deze beproeving? Welk aspect van het zijn wens ik op te roepen?' Want al het leven bestaat als hulpmiddel voor je eigen schepping, en alle gebeurtenissen doen zich slechts voor als kansen voor jou om te beslissen, en te zijn, Wie je bent.

Dit geldt voor iedere ziel en zo zie je dat er geen slachtoffers zijn in het universum, enkel scheppers. De meesters die op aarde zijn geweest, wisten dit

allen. Dat is waarom -welke meester je ook zou noemen -geen van hen zich als slachtoffer zag, hoewel velen werkelijk zijn gekruisigd.

Elke ziel is een meester, al herinneren sommigen niet hun afkomst of erfgoed. Toch scheidt iedere ziel de situatie en omstandigheden voor haar eigen hoogste bestemming en haar eigen, meest directe herinnering voor elk moment in het nu. Oordeel daarom niet over de weg van het karma zoals die door anderen wordt gevolgd. Benijd succes niet en beklaag mislukking niet, want je weet niet wat succes of mislukking binnen het bestek van de ziel betekent. Noem iets niet een ramp of een vreugdevolle gebeurtenis, totdat je hebt besloten of kunt getuigen hoe het wordt gebruikt. Want is één dode een ramp als de levens van duizenden worden gered? En is iemands leven wel een vreugdevolle gebeurtenis als hij enkel verdriet heeft gekend? En zelfs hierover moet je niet oordelen, maar altijd je eigen inzicht voor je houden en dat van anderen respecteren.

Dit betekent niet dat je een roep om hulp moet negeren, noch de aandrang van je eigen zielom aan de verandering van een of andere omstandigheid of voorwaarde te werken. Het komt erop neer etiketten en oordelen te vermijden terwijl je wat ook doet. Want iedere omstandigheid is een geschenk en in iedere ervaring schuilt een verborgen schat.

Er was eens een ziel die van zichzelf wist dat zij het licht was. Het was een nieuwe ziel en daarom zeer belust op ervaring. 'Ik ben het licht,' zei zij. 'Ik ben het licht.' Maar alle kennis hiervan en alle uitlatingen hierover konden de ervaring niet vervangen. En in het rijk waaruit deze ziel ontsprong, was niets anders dan licht. Elke ziel was groots, elke ziel was schitterend, en elke ziel scheen met de helderheid van Mijn ontzagwekkende licht. Op die manier was de betreffende kleine ziel als een kaars in de zon. Te midden van het edelste licht - waarvan zij deel uitmaakte - kon zij zichzelf niet zien of ervaren als Wie en Wat zij werkelijk was.

Nu was het zo dat deze ziel ernaar verlangde en verlangde zichzelf te kennen. En haar verlangen was zo groot dat Ik op een dag zei: 'Weet je, kleintje, wat je moet doen om dit verlangen van jou te bevredigen?'

'O, wat God? Ik heb er alles voor over!' reageerde de kleine ziel. 'Je moet jezelf van de rest van ons afscheiden,' antwoordde Ik, 'en dan moet je over jezelf de duisternis afroepen.'

'Wat is de duisternis, O, heilige?' vroeg de kleine ziel.

'Dat is wat jij niet bent,' antwoordde Ik en de ziel begreep het.

En dit was wat de ziel deed, zich van het AI verwijderen, sterker nog, zij ging zelfs naar een ander rijk. En in dit rijk had de ziel het vermogen de ervaring van allerlei soorten van duisternis te ondergaan. En dat is wat zij deed.

Maar te midden van alle duisternis riep zij uit: 'Vader, Vader, waarom hebt U mij verlaten?' Net zoals jij hebt gedaan in je meest donkere tijden. Ik heb je nochtans nooit verlaten. Ik sta je altijd bij om je eraan te herinneren Wie je werkelijk bent; klaar, altijd klaar, om je terug te roepen.

Wees daarom als een licht voor de duisternis en vervloek deze niet. En vergeet niet wie je bent op het moment dat je wordt ingesloten door dat wat je niet bent. Maar prijs de schepping, zelfs al wens je die te veranderen.

En weet dat wat je doet tijdens het moment van je grootste beproeving je

grootste triomf kan zijn. Want de ervaring die je schept, is een uitdrukking van Wie je bent en Wie je verlangt te zijn.

Ik heb je dit verhaal verteld -deze parabel van de kleine ziel en de zon -opdat je beter zou begrijpen waarom de wereld is zoals zij is ...en hoe zij in een oogwenk kan veranderen zodra allen zich de goddelijke waarheid van hun hoogste werkelijkheid herinneren.

Nu heb je hen die zeggen dat het leven een leerschool is en dat alle dingen die je kunt waarnemen en ervaren in je leven, bedoeld zijn om te leren. Ik heb Mij eerder hierover uitgesproken en Ik zeg je nogmaals:

Je bent niet tot leven gekomen om ook maar iets te leren; je hoeft alleen maar aan te tonen wat je al weet. Door dit te bewijzen werk je dit uit en schep je jezelf opnieuw, door je ervaring. Aldus rechtvaardig je het leven en geef je het een doel. Aldus maak je het heilig.

Zegt U dat alle slechte dingen die ons overkomen het gevolg zijn van onze eigen keuze? Bedoelt U dat zelfs natuurrampen en wereldwijde tegenspoed tot op zekere hoogte door ons worden veroorzaakt, zodat wij 'het tegendeel kunnen ervaren van Wie wij zijn'? En indien dat zo is, is er dan niet een minder pijnlijke wijze -minder pijnlijk voor onszelf en anderen -om mogelijkheden voor ons te scheppen onszelf te ervaren?

Je hebt meerdere vragen gesteld en ze zijn alle even terecht. Laten we ze een voor een nalopen.

Nee, niet alle dingen die je slecht noemt en die je overkomen, heb je zelf gekozen. Niet in de bewuste zin, zoals jij bedoelt. Ze zijn wel allemaal door jezelf geschapen.

Je bent altijd in het scheppingsproces betrokken. Elk moment, iedere minuut, elke dag. Hoe je kunt scheppen, daar gaan we later op in. Vertrouw nu maar op Mijn woord: je bent een grote scheppingsmachine en je produceert nieuwe verschijningen letterlijk even snel als je kunt denken. Gebeurtenissen, voorvallen, happenings, voorwaarden, omstandigheden ...Ze worden alle geschapen vanuit het bewustzijn. Het individuele bewustzijn is sterk genoeg. Je kunt ie voorstellen hoeveel creatieve energie wordt losgelaten als twee of meer in Mijn naam bijeen zijn. En het collectieve bewustzijn? Welnu, dat is zo krachtig dat het gebeurtenissen en omstandigheden kan scheppen op het niveau van de wereld, met planetaire gevolgen.

Het zou niet correct zijn om te beweren -niet op de manier waarop jullie dat bedoelen -dat jullie voor deze gevolgen kiezen. Jullie kiezen er even weinig voor als Ik dat doe. Net als Ik slaan jullie ze gade. En jullie besluiten Wie jullie zijn in relatie ermee.

Toch zijn er geen slachtoffers in de wereld en geen schurken. En evenmin ben jij het slachtoffer van de keuzes van anderen.

Op een bepaald niveau hebben jullie allen geschapen wat jullie zeggen dat jullie verwerpelijk vinden. Door het te hebben geschapen, hebben jullie ervoor gekozen.

Dit is een hoger denkniveau dat vroeg of laat door alle meesters wordt bereikt.

Want pas op het moment dat zij de verantwoordelijkheid voor alles hiervan kunnen aanvaarden, kunnen zij de kracht verwerven om het gedeeltelijk te veranderen.

Zolang je vasthoudt aan de opvatting dat er iets of iemand daarbuiten is die jou iets aandoet, maak je jezelf machteloos om er iets aan te doen. Alleen wanneer je zegt: 'Ik heb dit gedaan', zul je de kracht vinden het te veranderen.

Het is veel gemakkelijker te veranderen wat jij doet dan wat een ander doet.

De eerste stap om maar iets te veranderen IS te weten en te accepteren dat jij ervoor hebt gekozen dat het is wat het is. Als je dit niet op een persoonlijk niveau kunt accepteren, aanvaard het dan door ie begrip dat wij allen één zijn. Probeer daarna verandering te scheppen, niet omdat een ding verkeerd is, maar omdat het niet langer een terechte uitdrukking is van Wie jij bent.

Er is slechts één reden om iets te doen: als uitdrukking tegenover het universum van Wie jij bent.

Op deze manier toegepast wordt het leven uit zichzelf creatief. Je gebruikt het leven om jezelf te scheppen als Wie je bent en Wie je altijd hebt willen zijn. Er is slechts één reden om iets teniet te doen: omdat het niet langer een uitdrukking is van Wie jij wenst te zijn. Het weerspiegelt je niet. Het vertegenwoordigt je niet. (Dat wil zeggen het ver-tegenwoordigt je niet.) indien je verlangt accuraat te worden vertegenwoordigd, moet je werken aan de verandering van alles in je leven dat niet past in het zelfbeeld dat je naar de eeuwigheid wenst te projecteren.

Algemeen gesteld worden alle 'slechte' dingen die gebeuren door jullie zelf gekozen. De fout ligt niet in het kiezen, maar in het feit dat je ze slecht noemt. Want door ze slecht te noemen, noem je jezelf slecht, aangezien jij ze hebt geschapen.

Dit etiket kun je niet aanvaarden, dus liever dan jezelf slecht te noemen, verloochen je je eigen schepping. Juist deze intellectuele en spirituele oneerlijkheid leidt ertoe dat je een wereld accepteert, waarin de omstandigheden zijn zoals ze zijn. Indien je een persoonlijke verantwoordelijkheid voor de wereld moest accepteren (of daar zelfs een dieper innerlijk gevoel van had), zou de wereld een volstrekt andere plaats zijn. Dit zou zeker waar zijn wanneer iedereen zich verantwoordelijk voelde. Het feit dat dit zo voor de hand ligt, maakt het juist uiterst pijnlijk en schrijnend ironisch.

De natuurrampen en calamiteiten in de wereld -haar windhozen en orkanen, vulkaanuitbarstingen en overstromingen, alle fysieke beroering -zijn niet specifiek door jou geschapen. Wat door jou is geschapen, is de mate waarin deze gebeurtenissen jouw leven beroeren.

Er vinden gebeurtenissen plaats in het universum, waarvan op geen enkele wijze kan worden ingebeeld dat jij ertoe hebt aangezet of dat jij ze hebt geschapen.

Deze gebeurtenissen worden geschapen door het gecombineerde bewustzijn van de mensen. De hele wereld, samen scheppend, produceert deze ervaringen. Wat ieder van jullie doet, individueel, is erdoorheen bewegen en beslissen of ze al dan niet iets voor je betekenen, en Wie en Wat jij in relatie ermee bent.

Aldus scheppen jullie collectief en individueel het leven en de tijd die jullie ervaren, enkel met als doel je verder te ontwikkelen.

Je vroeg of er een minder pijnlijke wijze is om dit proces te ondergaan. Het antwoord is ja, maar niets in je uiterlijke ervaring zal hierdoor veranderen. De manier om de pijn te verzachten, die je met aardse ervaringen en gebeurtenissen associeert -zowel die van jou als die van anderen -is de wijze aanpassen waarop je deze aanschouwt.

Je kunt de uiterlijke gebeurtenis niet veranderen (want die is door jullie allen tezamen geschapen, en je bent in je bewustzijn niet volgroeid genoeg om individueel te kunnen veranderen wat gemeenschappelijk is geschapen), en daarom moet je de innerlijke ervaring veranderen. Dit is de weg van het meesterschap over het leven.

Niets is pijnlijk uit of door zichzelf. Pijn is een gevolg van de verkeerde gedachte. Het is een denkfout.

Een meester kan de ergste pijn doen verdwijnen. Op deze manier geneest de meester.

Pijn komt voort uit een oordeel dat je ergens over hebt geveld. Elimineer het oordeel en de pijn verdwijnt.

Inzicht is vaak gebaseerd op voorafgaande ervaring. Je idee over een ding is afgeleid van een vroeger idee over dat ding. Je vroegere idee komt voort uit een nog vroeger idee, dat van een ander daarvoor, enzovoort, net als huizenblokken, totdat je helemaal terug bent in de spiegelzaal van wat Ik de eerste gedachte noem.

Al het denken is creatief en geen gedachte is krachtiger dan de oorspronkelijke gedachte. Daarom wordt deze ook wel de erfzonde genoemd.

De erfzonde komt erop neer dat je eerste gedachte over een ding een vergissing is. Die vergissing wordt dan vele malen verergerd, elke keer als je een tweede of derde gedachte over iets hebt. Het is de opgave van de Heilige Geest je tot nieuw begrip te inspireren zodat je je kunt bevrijden van je dwalingen.

Zegt U dat ik mij niet slecht hoeft te voelen over de hongerende kinderen in Afrika, het geweld en onrecht in Amerika, de aardbeving die honderden heeft gedood in Brazilië?

Er is geen 'moeten' of 'niet-moeten' in Gods wereld. Doe wat je wilt doen. Doe wat jou weerspiegelt, wat jou vertegenwoordigt als een edelere versie van jezelf. Als je je slecht daarover voelt, dan mag dat.

Maar oordeel of veroordeel niet, want je weet niet waarom iets gebeurt, met welk doel.

En onthoud: dat wat je veroordeelt, zal jou veroordelen, en dat waarover je oordeelt, zul je op een dag worden.

Probeer liever die dingen te veranderen -of ondersteun anderen die die dingen veranderen -die niet langer je hoogste gevoel van Wie jij bent weerspiegelen.

Niettemin, zegen allen, want alles is de schepping van God, door het levende leven, en dat is de hoogste schepping.

Zouden wij hier even kunnen pauzeren zodat ik weer op adem kan komen? Hoorde ik U werkelijk zeggen dat er geen 'moeten' of 'niet moeten' in Gods

wereld bestaat?'

Dat klopt.

Hoe is dat mogelijk? Indien 'moeten' en 'niet-moeten' in Uw wereld , niet voorkomen, waar bestaan ze dan wel?

Inderdaad, waar ...?

Ik herhaal de vraag. Waar bestaan 'moeten' en 'niet-moeten' als ze niet in Uw wereld voorkomen?

In jouw verbeelding.

Maar zij die mij leerden over alles wat goed of verkeerd is, wat je wel of niet mag, wat je wel of niet moet doen, vertelden mij dat al die regels door U, God, waren vastgelegd.

Dan vergisten zij die jou onderwezen zich. Ik heb nooit 'goed' of 'verkeerd' vastgelegd of gezegd wat je wel of niet moet doen. Als Ik dat zou hebben gedaan, zou ik je je grootste geschenk hebben ontnomen, namelijk te doen wat je zelf wilt en daar de resultaten van ervaren; de mogelijkheid jezelf opnieuw te scheppen naar het beeld en de gelijkenis van Wie je werkelijk bent; de ruimte om een hoger en hoger jij voort te brengen, gebaseerd op je meest verheven idee waartoe jij in staat bent.

Te zeggen dat iets -een gedachte, een woord, een daad -'verkeerd' is, betekent zoveel als jou te zeggen het niet te doen. Jou te zeggen iets niet te doen is als een verbod. Je iets verbieden is jou een beperking opleggen. Een beperking opleggen komt neer op het ontkennen van Wie je werkelijk bent en van de mogelijkheid voor jou om die waarheid te scheppen en te ervaren.

Sommigen zeggen dat Ik jullie een vrije wil heb gegeven, maar dezelfde mensen zeggen dat Ik je naar de hel stuur als je Mij niet gehoorzaamt. Is dat dan vrije wil? Spot je niet met God als je helemaal niets zegt over de ware relatie tussen ons?

Wel, nu komen wij op een ander terrein dat ik wil bespreken, en dat is het hele gedoe over hemel en hel. Uit het voorgaande leid ik af dat zoiets als de hel niet bestaat.

Er is een hel, maar het is niet wat jij denkt en je ervaart het niet om de redenen die je zijn gegeven.

Wat is dan de hel?

Het is de ervaring van de slechtst mogelijke uitkomst van je keuzes, beslissingen en creaties. Het is het natuurlijke gevolg van elke gedachte die Mij ontkent of

nee zegt tegen Wie jij bent in relatie tot Mij.

Het is de pijn die je lijdt als gevolg van verkeerd denken. Maar zelfs het begrip 'verkeerd denken' is geen goede omschrijving, omdat iets wat verkeerd is eigenlijk niet bestaat.

Hel is het tegenovergestelde van vreugde. Het is onvervuld zijn. Het is weten Wie en Wat je bent, maar dat niet kunnen ervaren Het is wezenloos zijn. Dat is hel en er is niets ergers voor je ziel.

Maar de hel bestaat niet op een bepaalde plaats, zoals jullie hebben gefantaseerd, waar je eeuwig in de vlammen brandt of tot in de oneindigheid wordt gemarteld. Welk doel zou Ik daarmee kunnen hebben?

Zelfs al had Ik de uitgesproken ongoddelijke gedachte dat jullie de hemel niet 'verdienen', waarom zou Ik dan de behoefte hebben een bepaald soort wraak of straf te zoeken vanwege jullie falen? Zou het niet veel eenvoudiger voor Mij zijn Mij gewoon van jullie te ontdoen? Welk wraakzuchtig deel van Mij vereist dat Ik jullie onderwerp aan eeuwig lijden op een niveau dat met geen enkele pijn valt te beschrijven?

Indien je antwoord neerkomt op de behoefte aan gerechtigheid, zou het dan niet rechtvaardig genoeg zijn om jullie gewoon de gemeenschap met Mij in de hemel te ontzeggen? Is een eeuwigdurende toediening van pijn noodzakelijk?

Ik zeg je dat er na de dood geen ervaring is zoals jullie hebben bedacht in je op angst gebaseerde theologieën. Er is echter wel de ervaring van de ziel die zo ongelukkig is, zo onvolledig, zoveel minder dan het geheel, zo zeer van Gods grootste vreugde gescheiden, dat dat voor jouw ziel de hel zou zijn. Maar Ik zeg je: Ik stuur je daar niet heen, noch is het Mijn verantwoordelijkheid dat je door die ervaring wordt bezocht. Jij, jijzelf, schept de ervaring, telkens wanneer en op welke wijze ook je jouw Zelf scheidt van je eigen hoogste gedachte over jezelf. Jij, jijzelf, schept de ervaring telkens wanneer je jezelf ontkent; telkens wanneer je afwijst Wie en Wat je werkelijk bent.

Nochtans is ook deze ervaring nooit eeuwigdurend. Dat kan gewoonweg niet, want het is niet Mijn opzet dat je van Mij voor eeuwig en eeuwig gescheiden blijft. Sterker nog, zoiets is een onmogelijkheid, want om een dergelijke gebeurtenis te verwerkelijken zou niet alleen jij moeten ontkennen Wie je bent, maar Ik eveneens. En dat zal Ik nooit doen. En zolang een van ons beiden vasthoudt aan de waarheid over jou, zal de waarheid uiteindelijk zegevieren.

Maar als de hel niet bestaat, kan ik dan doen en laten wat ik wil, kan ik elke daad plegen zonder angst voor vergelding?

Heb je angst nodig teneinde te zijn, te doen en te hebben wat wezenlijk goed is? Moet je worden bedreigd om 'goed' te zijn? En wat is 'goed' zijn? Wie heeft daar uiteindelijk het laatste woord over? Wie zet de richtlijnen uit? Wie legt de regels vast?

Ik zeg je: jij moet zelf je eigen regels bepalen. Jij zet de richtlijnen uit. En jij beslist uiteindelijk hoe goed je het hebt gedaan, hoe goed je bezig bent. Want jij bent tenslotte degene die besloten heeft Wie en Wat je werkelijk bent ... en Wie je wilt zijn. En jij bent de enige die werkelijk kan bepalen hoe goed je bezig bent.

Niemand anders zal over je oordelen. Immers, hoe kan God (en waarom zou Hij) Zijn eigen schepping oordelen en die slecht noemen? Indien Ik had gewenst dat jullie perfect waren en alleen het goede deden, had Ik jullie in de staat van totale perfectie gelaten, waaruit jullie zijn voortgekomen. Dit proces gaat er juist om dat jullie jezelf ontdekken, jullie Zelf scheppen, zoals jullie werkelijk zijn en werkelijk wensen te zijn. Jullie konden dat echter niet zijn, tenzij jullie ook een keus hadden om iets anders te zijn.

Moet Ik jullie daarom straffen omdat jullie een keus maken die Ikzelf aan jullie heb voorgelegd? Indien Ik niet wenste dat jullie de tweede keus maken, waarom zou Ik dan andere keuzes dan de eerste scheppen?

Deze vraag moet je jezelf stellen voorpat je Mij de rol van de veroordelende God toewijst.

Het directe antwoord op je vraag is ja, je kunt doen wat je wilt zonder angst voor vergelding. Je doet er echter goed aan rekening te houden met de gevolgen.

Gevolgen zijn resultaten. Natuurlijke uitkomsten. Dit is volstrekt niet hetzelfde als vergelding of straf. Uitkomsten zijn gewoon wat ze zijn. Zij komen voort uit de gewone toepassing van natuurwetten. Zij zijn wat voorvalt, tamelijk voorspelbaar, als gevolg van wat is voorgevallen.

Al het fysieke leven functioneert in overeenstemming met natuurwetten. Als je deze wetten eenmaal hebt onthouden en ze toepast, ben je het leven op het fysisch niveau de baas geworden.

Wat een straf lijkt -of wat jij het kwaad of het ongeluk noemt -is niets meer dan een natuurwet die zich laat gelden.

Als ik deze wetten dus ken en eraan gehoorzaam, zou ik nooit meer ergens last van hebben. Probeert U mij dat te vertellen?

Je zou die ervaring -in jouw woorden dat je ergens 'last van hebt' -nooit meer opdoen. Je zou je geen enkele situatie in het leven meer als een probleem kunnen voorstellen. Je zou geen enkele omstandigheid met aarzeling tegemoet treden. Je zou een punt zetten achter alle zorgen, twijfels en angst. Je zou leven zoals je je hebt voorgesteld dat Adam en Eva hebben geleefd, niet als onstoffelijke geesten in het rijk van het absolute, maar als belichaamde geesten in het rijk van het relatieve. Toch zou je beschikken over alle vrijheid, vreugde, vrede, wijsheid, begrip en kracht van de Geest die je bent. Je zou een volledig verwerkelijkt wezen zijn.

Dit is het streven van je ziel. Dit is haar doel: zich volledig te verwezenlijken terwijl zij nog in het lichaam is, de belichaming worden van alles dat werkelijk is.

Dit is Mijn plan voor jou. Dit is Mijn ideaal: dat Ik door jullie word gerealiseerd. Dat aldus concept wordt omgezet in ervaring, dat Ik Mijzelf empirisch leer kennen.

De wetten van het universum zijn wetten die Ik heb vastgelegd. Dit zijn volmaakte wetten die het perfecte functioneren van het fysieke tot stand brengen. Heb je ooit iets mooiers gezien dan een sneeuwvlokje? De volmaaktheid ervan,

het ontwerp, de symmetrie, de gelijkvormigheid ten opzichte van zichzelf en oorspronkelijkheid ten opzichte van al het andere ... het is een groot mysterie. Je verbaast je over het wonder van dit ontzagwekkende vertoon van de natuur. Maar als Ik dit al met een enkele sneeuwvlok kan doen, wat denk je dan dat Ik kan doen -en heb gedaan -met het universum?

*Indien je de symmetrie ervan kon zien, de perfectie van het ontwerp -van het grootste lichaam tot het kleinste deeltje -dan nog zou je niet in staat zijn de waarheid ervan te bevatten binnen jouw werkelijkheid. Zelfs nu je er een glimp van kunt opvangen, kun je je de implicaties ervan niet voorstellen, laat staan ze begrijpen. Niettemin kun je weten dat er implicaties zijn, veel complexer en veel buitengewoner dan je huidige bevattingsvermogen aankan. Shakespeare zei het zo mooi: *There are more things in Heaven and Earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy.**

Hoe kan ik deze wetten dan kennen? Hoe kan ik ze leren?

Je hoeft ze niet te leren, je moet ze je herinneren.

Hoe kan ik ze dan herinneren?

Begin met stil te zijn. Breng de buitenwereld tot zwijgen, zodat de innerlijke wereld je inzicht kan brengen. Dit in-zicht is wat je zoekt, maar je zult het niet vinden zolang je te diep betrokken blijft bij je werkelijkheid aan de buitenkant. Tracht je daarom zoveel mogelijk naar binnen te keren. En wanneer je niet naar de binnenkant gaat, kom dan van binnenuit als je met de wereld aan de buitenkant te maken hebt.

Onthoud dit axioma: Wanneer je niet naar de binnenkant gaat, ga ie naar de buitenkant. Zet het in de eerste persoon wanneer je het herhaalt, daardoor wordt het persoonlijker:

Wanneer ik niet naar de binnenkant ga, ga ik naar de buitenkant

Je bent je hele leven al de buitenkant opgegaan. Toch hoef je dat niet te doen, het is geen plicht.

Er is niets wat je niet kunt zijn. Er is niets wat je niet kunt doen. Er is niets wat je niet kunt bezitten.

Dat lijkt wel de koe met gouden hoorns

Welk ander voorstel zou je God laten doen? Zou je Mij geloven als Ik minder beloofde?

Duizenden jaren lang hebben mensen de beloften van God niet geloofd om de meest uitzonderlijke reden: ze leken te mooi om waar te zijn. Daarom hebben Jullie gekozen voor een mindere belofte, een mindere liefde. Want de hoogste belofte van God komt voort uit de hoogste liefde. Nochtans kunnen jullie een volmaakte liefde niet bevatten en een volmaakte belofte is daarom ook

onvoorstelbaar. Net als een volmaakt persoon. Daarom kunnen jullie zelfs niet in het eigen Zelf geloven.

Als je niet in de volmaakte liefde, belofte of persoon kunt geloven, faal je erin aan God te geloven. Want het geloof in God brengt het grootste geschenk voort, onvoorwaardelijke liefde, en Gods grootste belofte, een onbeperkt potentieel.

Mag ik U hier even onderbreken? Ik haat het God te onderbreken in zijn woordenvloed, maar ik heb al eerder horen spreken over een onbeperkt potentieel. Die zogezegde onbegrensde mogelijkheden stemmen niet overeen met de menselijke ervaring. Vergeten we even de problemen die de gemiddelde persoon heeft. Hoe zit het met de uitdagingen voor hen die worden geboren met lichamelijke of geestelijke beperkingen. Is *hun* potentieel ook onbeperkt?

Jullie hebben dat zelf zo neergeschreven in jullie Schrift, op vele manieren en vele plaatsen.

Geef me eens een verwijzing.

Lees maar na wat geschreven staat in Genesis 11:6 van jullie Bijbel.

Daar staat: 'En de Here zeide: Zie, het is één volk en zij allen hebben een taal. Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn.'

Inderdaad. Welnu, durf je daarop te vertrouwen?

Maar dat is niet het antwoord op de vraag over de zwakken, de zieken, de mindervaliden, zij die beperkt zijn.

Denk jij dat hun beperkingen, zoals jij het stelt, niet zelfgekozen zijn? Stel jij je dan voor dat een menselijke ziel per toeval met de uitdagingen van het leven - wat die ook mogen zijn -wordt geconfronteerd? Is dit wat jij je voorstelt?

Bedoelt U dat een ziel van tevoren het soort leven kiest dat zij zal ervaren ?

Nee, dat zou de bedoeling van de confrontatie tenietdoen. Het doel is jouw ervaring te scheppen en aldus het eigen Zelf in het glorieuze moment van het nu. Je kiest daarom ook niet vooraf het leven dat je zult ervaren

Desalniettemin, je kunt kiezen voor de personen, plaatsen en gebeurtenissen -de voorwaarden en omstandigheden, de uitdagingen en obstakels, de kansen en keuzemogelijkheden -waarmee je je ervaring kunt scheppen. Je mag de kleuren van je palet kiezen, het gereedschap voor je gereedschapskist, de apparatuur voor je werkplaats. Wat je daarmee gaat scheppen, is jouw zaak. Dat is de zaak van het leven.

Jouw potentieel is onbeperkt in alles wat je kiest om te doen. Je moet niet aannemen dat een ziel die geïncarneerd is in een lichaam dat jij beperkt noemt,

zijn volledige potentieel niet bereikt, want je weet niet wat die ziel probeert te doen. Jij begrijpt haar agenda niet. Je bent niet doordrongen van haar opzet. Zegen daarom iedere persoon en elke omstandigheid, betuig je dankbaarheid. Op die manier bevestig je de perfectie van Gods schepping en bewijs je je geloof daarin. Want er gebeurt niets bij toeval in Gods wereld, er is geen sprake van een samenloop van omstandigheden. Evenmin wordt de wereld geteisterd door pure willekeur of het zogenoemde noodlot. Indien een sneeuwvlokje volmaakt is qua ontwerp, denk je dan niet dat hetzelfde kan worden gezegd over iets prachtigs als jouw leven?

Maar zelfs Jezus genas de zieken. Waarom genas hij hen als hun omstandigheden zo perfect waren?

Jezus genas niet omdat Hij de omstandigheden van die zieken als onvolmaakt zag. Hij genas hen omdat Hij die zielen om genezing zag vragen als deel van hun proces. Hij zag de perfectie van het proces. Hij herkende en begreep de intentie van de ziel. Als Jezus had gemeend dat alle ziekten, geestelijk en lichamenlijk, onvolkomenheid vertegenwoordigden, zou Hij dan niet iedereen op de hele planeet in een keer hebben genezen? Betwijfel je of Hij dat kon?

Nee, ik geloof dat Hij dat zou hebben gekund.

Goed. Het verstand verlangt dan te weten: waarom heeft Hij dat niet gedaan? Waarom zou Christus ervoor gekozen hebben sommigen te laten lijden en anderen te genezen? Wat dat betreft, waarom staat God het lijden op welk moment dan ook toe? Deze vraag is al eerder gesteld en het antwoord luidt hetzelfde. Er schuilt volmaaktheid in het proces en al het leven komt voort uit keus. Het is niet gepast bij keuzes tussenbeide te komen of om ze in twijfel te trekken. Het is bijzonder ongepast om ze te veroordelen.

Wat gepast is, is ze gade te slaan en dan dat te doen wat ook maar gedaan moet worden om de ziel te helpen bij het zoeken naar en nemen van de hogere keus. Wees daarom waakzaam betreffende de keuzes van anderen, maar niet oordelend. Besef dat hun keus perfect is voor hen op dit moment, maar sta altijd klaar om hen bij te staan wanneer ze een nieuwe keus zoeken, een andere keus, een hogere keus.

Ga een gemeenschap aan met de zielen van anderen, en hun bedoelingen en voornemens zullen je duidelijk worden. Dit is wat Jezus deed met hen die Hij genas, en met allen wier levens Hij geraakt heeft. Jezus genas iedereen die naar Hem toe kwam of die anderen naar Hem stuurden in hun plaats. Hij verrichtte geen genezingen in het wilde weg. Als Hij dat had gedaan, zou Hij een heilige wet van het universum geweld hebben aangedaan: Laat iedere ziel haar eigen weg gaan.

Maar betekent dat dan dat wij iemand niet moeten helpen zonder daar om gevraagd te worden? Vast en zeker niet, of we zouden nooit in staat zijn de hongerende kinderen in India te helpen, de gekwelde massa's van Afrika of de

armen en vertrapten waar ook ter wereld. Alle humanitaire inspanningen zouden verloren gaan, alle naastenzorg verboden. Moeten wij afwachten tot een individu in wanhoop naar ons roept, tot een natie of volk om hulp smeekt, voor wij mogen doen wat duidelijk goed is?

Je merkt, deze vraag beantwoordt zichzelf. Als een ding duidelijk goed is, doe het dan. Maar denk eraan uiterst zorgvuldig te oordelen wat je 'goed' en 'slecht' noemt.

Een ding is alleen goed of slecht omdat jij zegt dat het zo is. Een ding is niet goed of slecht uit zichzelf.

Is dat werkelijk zo?

'Goedheid' of 'slechtheid' is geen intrinsieke voorwaarde, het is een subjectief oordeel in een persoonlijk waardesysteem. Volgens jouw subjectieve oordeel schep je jezelf, door jouw persoonlijke waardes stel je vast en toon je aan Wie je bent.

De wereld is precies zoals zij is zodat jij deze oordelen kunt maken. Indien de wereld in een volmaakte staat verkeerde, zou het scheppingsproces van het eigen Zelf stoppen. Het zou eindigen. De carrière van een advocaat zou morgen voorbij zijn als er geen rechtszaken meer waren. De carrière van een dokter zou morgen aflopen als er geen ziekte meer was. De carrière van een filosoof zou morgen voorbij zijn als er geen vragen meer waren.

En Gods carrière zou morgen voorbij zijn als er geen problemen meer waren!

Precies. Dat heb je goed gezien. Wij allen zouden klaar zijn met scheppen als er niets meer te scheppen viel. Wij allen hebben een gevestigd belang bij de voortzetting van het spel. Hoewel wij allen zeggen dat wij graag alle problemen zouden oplossen, durven wij niet alle problemen op te lossen omdat wij dan niets meer te doen hebben.

Jullie militair-industriële complex heeft dit heel goed door. Dat is waarom het zich hevig verzet tegen de installatie van een nooit meer-oorlog-regering waar ook ter wereld.

Jullie medische stand begrijpt dit ook heel goed. Dat is waarom zij zich ferm verzetten -zij moeten wel voor hun eigen overleving tegen de introductie van nieuwe wondergeneesmiddelen, om niet te zeggen tegen de introductie van wonderen zelf.

Jullie religieuze gemeenschappen houden ook vast aan deze evidentie. Dat is waarom zij eenparig elke definitie van God aanvallen, waarin angst, oordeel en vergelding niet zijn inbegrepen, respectievelijk elke definitie van het Zelf die niet hun eigen idee van de enige weg naar God insluit.

Als Ik tegen jou zeg dat jij God bent, waar blijft de religie dan? Als Ik tegen jou zeg dat je genezen bent, waar blijven wetenschap en geneeskunde dan? Als Ik tegen jou zeg dat je in vrede zult leven, waar blijven de vredestichters dan? Als Ik tegen jou zeg dat de wereld in orde is gebracht, waar blijft de wereld dan?

En hoe zit het dan met loodgieters?

Op aarde zijn in principe twee soorten mensen: zij die de dingen die je wenst produceren, en zij die dingen regelen. In zekere zin zijn zij die de dingen die je wenst produceren -zoals slaggers, bakkers, kaarsenmakers -ook een soort regelaars. Want als je naar iets verlangt, heb je er meestal ook behoefte aan. Drugverslaafden zijn, triest genoeg, vaak uitstekende regelaars, ritselaars zogezegd. Je moet het echter nooit zover laten komen dat je verlangen een verslaving wordt.

Zegt U nu dat de wereld altijd problemen zal kennen? Beweert U dat U feitelijk wenst dat het zo is?

Ik stel dat de wereld is zoals zij is -net als een sneeuwvlokje is zoals het is - helemaal volgens ontwerp. Jij hebt haar op die manier geschapen, net zoals je het leven hebt geschapen precies zoals het is.

Ik verlang wat jullie verlangen. De dag waarop jullie werkelijk een eind willen aan alle honger, zal er geen honger meer zijn. Ik heb jullie alle hulpbronnen gegeven om dat te realiseren. Jullie beschikken over alle middelen om die keuze te maken. Maar jullie hebben er niet voor gekozen. Niet omdat jullie het niet kunnen. De wereld zou morgen een eind kunnen maken aan alle honger. Jullie hebben daar niet voor gekozen.

Jullie beweren dat er goede redenen zijn waarom dagelijks veertigduizend mensen moeten omkomen van de honger. Er zijn geen goede redenen. En terwijl jullie beweren dat er niets aan te doen is dat die veertigduizend omkomen van de honger, brengen jullie vijftigduizend mensen per dag op de wereld om een nieuw leven te beginnen. En dit noemen jullie liefde. Dit noemen jullie Gods plan. Dit is echter een plan zonder logica of verstand, laat staan medeleven.

Ik toon je in grimmige termen dat de wereld is zoals zij is omdat jullie daarvoor gekozen hebben. Jullie vernietigen op systematische Wijze jullie natuurlijke omgeving en wijzen vervolgens zogeheten natuurrampen aan als bewijs voor Gods wrede gedrag of de ruwe manieren van de natuur. Jullie hebben jezelf bedot en het zijn jullie manieren die wreed zijn.

Niets, niets is zachtaardiger dan de natuur. En niets, niets is wreder geweest tegenover de natuur dan de mens. Desondanks schuiven jullie alle verantwoordelijkheid hiervoor opzij, ontkennen jullie erbij betrokken te zijn. Het is niet onze fout, zeggen jullie, en daarmee hebben jullie gelijk. Het gaat hier niet om fouten, het gaat hier om keuzes.

Jullie kunnen ervoor kiezen morgen een eind te maken aan de verwoesting van de regenwouden. Jullie kunnen ervoor kiezen een eind te maken aan de uitputting van de beschermende bovenlaag van de aardkorst. Jullie kunnen ervoor kiezen de voortdurende aanval op het ingenieuze ecosysteem van de aarde te beëindigen. Jullie kunnen proberen het sneeuwvlokje weer te herstellen of althans het onverbiddelijke smelten te stoppen ...maar zullen jullie dat doen?

Jullie kunnen eveneens morgen een eind maken aan alle oorlogen. Alles wat daarvoor nodig is -alles wat daar ooit voor nodig is geweest -is dat jullie het daar allemaal over eens worden. Als je het echter niet met zijn allen eens kunt

worden over iets eenvoudigs als een eind maken aan het elkaar vermoorden, hoe kun je dan met geheven vuist de hemel aanroepen om je leven weer in orde te brengen?

Ik zal niets voor jullie doen dat jullie niet voor jezelf kunnen doen. Dat is de Wet, dat zijn de Profeten.

De wereld verkeert in haar huidige toestand door jullie en door de keuzes die jullie hebben gemaakt of niet hebben weten te maken. (Niet beslissen is ook beslissen.)

De aarde verkeert in haar huidige toestand door jullie en door de keuzes die jullie hebben gemaakt of niet hebben weten te maken. Je eigen leven is zoals het is door jou en de keuzes die je hebt gemaakt of niet hebt weten te maken.

Maar ik heb er niet voor gekozen door die vrachtwagen te worden aangereden! Ik heb er niet voor gekozen door die overvaller te worden beroofd of door die maniak te worden verkracht. Dat zouden de mensen kunnen zeggen. Er zijn zat mensen in deze wereld die dat zouden kunnen zeggen.

Jullie maken allemaal deel uit van de eerste oorzaak van de omstandigheden die in de overvaller het verlangen scheppen, of de geconstateerde aandrang, om te stelen. Jullie hebben allen het bewustzijn geschapen dat verkrachting .mogelijk maakt. Op het moment dat jullie in jezelf zien wat de misdaad heeft veroorzaakt, beginnen jullie pas de voorwaarde waaraan het ontsprong te genezen.

Geef jullie hongerenden te eten, geef waardigheid aan de armen.

Schenk de minder gelukkigen nieuwe mogelijkheden. Maak een eind aan de vooroordelen die de benadeelde massa's op een hoop gooien en tot woede aanzetten. Doe afstand van jullie zinloze taboes en beperkingen op seksuele energie; help liever anderen het werkelijke wonder hiervan in te zien en het in goede banen te leiden. Doe deze dingen en je begint de lange weg naar de eeuwige uitbanning van berovingen en verkrachtingen.

Wat betreft zogeheten ongelukken als de vrachtwagen die om de hoek komt racen, de baksteen die uit de lucht komt vallen: leer al deze incidenten te begroeten als een klein onderdeel van een groter mozaïek! Je bent hier om een individueel plan voor je eigen verlossing uit te werken. Maar verlossing betekent niet jezelf redden van de bekoringen van de duivel. De duivel bestaat niet, net zomin als de hel. Je bent jezelf aan het redden uit de vergetelheid van de non-realisatie.

Je kunt deze strijd niet verliezen. Het kan niet misgaan. Het is dan ook geen strijd, maar een proces. Maar als je dit niet weet, zul je het als een constante worsteling ervaren. Sommigen geloven zelfs al zolang in de strijd, dat ze er een hele religie omheen hebben gevormd. Deze religie leert dan dat de strijd het punt is waar alles om draait. Dit is een onjuiste leer. Het proces ontwikkelt zich niet verder door strijd. De zege wordt behaald in de overgave.

Ongelukken gebeuren omdat ze gebeuren. Bepaalde elementen in het levensproces komen op een bepaald moment op een bepaalde manier samen en hebben bepaalde gevolgen. Gevolgen die je onfortuinlijk kunt noemen volgens je eigen bijzondere redenen. Toch hoeven ze helemaal niet onfortuinlijk te zijn volgens de agenda van je ziel.

Ik zeg je: er bestaat geen samenloop van omstandigheden en niets gebeurt bij

toeval. Elke gebeurtenis en elk avontuur roep jij Over jezelf af opdat je kunt scheppen en ervaren Wie je werkelijk bent. Alle ware meesters weten dit. Dat is waarom mystieke meesters onverstoord blijven wanneer hun de vreselijkste dingen van het leven overkomen (zoals jij het zou noemen.

De grote leermeesters van het christendom begrijpen dit. Zij weten dat Jezus niet verstoord was over de kruisiging, maar deze verwachtte. Hij had de mogelijkheid ervan weg te lopen, maar Hij deed het niet. Hij had het proces op elk moment kunnen onderbreken. Hij beschikte over die macht. Toch deed Hij het niet. Hij stond toe dat Hij gekruisigd werd zodat Hij kon instaan voor de eeuwige verlossing van de mens. Zie, zei Hij, wat Ik kan doen. Zie wat waarheid is. En weet dat jij deze dingen, en nog meer, ook zult doen. Want heb Ik niet gezegd dat jullie goden zijn? Toch geloven jullie dat niet. Als jullie dan niet in jezelf kunnen geloven, geloof dan in Mij.

Het was uit mededogen dat Jezus smeekte om een manier -en Hij schiep die -de wereld dusdanig te beïnvloeden dat allen naar de hemel konden komen (zelfverwerkelijking). En als er geen enkele andere weg was, dan maar door Hem. Want Hij overwon ellende en dood. En jij zou dat ook kunnen doen.

De verhevenste les van Christus was niet dat je een eeuwigdurend leven zult hebben, al is dat zo; niet dat je in broederschap met God zult leven, al is dat zo; niet dat ie alles zult bezitten wat je maar verlangt, al is dat zo.

Alles wat verlangd wordt is dit te weten. Want je bent de schepper van jouw werkelijkheid en het leven kan zich niet anders aan je voordoen dan op de manier waarop jij denkt dat dat gebeurt.

Door jouw denken ontstaat het leven. Dit is de eerste stap in de schepping. God de Vader is het gedachteleven. Jouw denken is de ouder die geboorte geeft aan alle dingen.

Dit is een van de wetten die wij moeten onthouden.

Ja.

Kunt U mij ook andere wetten noemen?

Ik heb al andere wetten genoemd. Ik heb ze allemaal aan jullie verteld vanaf het begin der tijden. Keer op keer, steeds weer heb Ik ze jullie verteld. Leraar na leraar heb Ik jullie gezonden. Maar jullie luisteren niet naar mijn leraren, jullie vermoorden ze.

Maar waarom? Waarom vermoorden wij de heiligen in Wij vermoorden ze of onteren ze, wat overigens hetzelfde is. Waarom?

Omdat zij opstaan tegen al jullie gedachten die Mij zouden ontkennen. En je moet Mij ontkennen als je je eigen Zelf ontkent.

Waarom zou ik U of mijzelf willen ontkennen?

Omdat je bang bent. En omdat Mijn beloften te mooi lijken om waar te zijn. Omdat je niet de meest verheven waarheid kunt aanvaarden. En daarom moet je jezelf reduceren tot een spiritualiteit die angst, afhankelijkheid en intolerantie leert, eerder dan liefde, kracht en aanvaarding.

Jullie zijn vervuld met angst en jullie grootste angst is dat Mijn grootste belofte de grootste leugen van het leven zou kunnen zijn. En daarom creëren jullie de grootste fantasie die je kunt bedenken om jezelf hiertegen te verdedigen: jullie beweren dat iedere belofte die jullie de macht en de liefde van God verzekert, de valse belofte van de duivel moet zijn. God zou nooit zo'n belofte doen, maak je jezelf wijs, alleen de duivel zou proberen je te verleiden de ware identiteit te ontkennen van God als het ontzagwekkende, oordelende, naijverige, wraakzuchtige en straffende opperwezen

Hoewel deze beschrijving meer lijkt op de definitie van de duivel (als die al zou bestaan), schrijven jullie duivelse karakteristieken aan God toe om jezelf ertoe te brengen de goddelijke beloftes van je Schepper of de goddelijke aspecten van het Zelf niet te accepteren.

Dat is de kracht van de angst.

Ik probeer mijn angst los te laten. Kunt U mij – nogmaals – een aantal wetten beschrijven?

De eerste wet is dat je kunt zijn, doen en hebben wat je je maar kunt inbeelden. De tweede wet is dat je dat aantrekt waarvoor je bang bent.

Hoe komt dat?

Emotie is de kracht die aantrekt. Als je voor iets bijzonder bang bent, zul je het ervaren. Een dier -dat jullie als een lagere levensvorm beschouwen (al handelen dieren met meer integriteit en grotere rechtlijnigheid dan mensen) -weet onmiddellijk of je bang bent. Planten -die jullie als een nog lagere levensvorm beschouwen -reageren beter op mensen die van hen houden dan op mensen die niets om hen geven.

Dit is geen samenloop van omstandigheden. Dat bestaat niet in het universum, alleen een groot ontwerp, een ongelooflijk sneeuwvlokje.

Emotie is energie in beweging. Wanneer je energie verplaatst creëer je een effect. indien je voldoende energie verplaatst, schep je materie. Materie is samengebalde energie. Heen en weer verplaatst. Bij elkaar geduwd. Als je energie lang genoeg op een bepaalde wijze manipuleert, ontstaat materie. Elke meester begrijpt deze wet. Het is de alchemie van het universum. Het is het geheim van al het leven.

Gedachten zijn pure energie. Elke gedachte die je hebt, die je ooit hebt gehad of zult hebben, is creatief. De energie van je gedachten sterft nooit. Nimmer. Zij verlaat jouw wezen en trekt het universum in, zich voor eeuwig uitstrekkend. Een gedachte bestaat ! voor eeuwig.

Alle gedachten klonteren samen. Ze ontmoeten andere gedachten, kriskras in een ongelooflijk doolhof van energie, een altijd veranderend patroon vormend

van onuitspreekbare schoonheid en ongelooflijke complexiteit.

Gelijksoortige energie trekt gelijksoortige energie aan, waardoor gelijksoortige klonten energie worden gevormd (om maar eenvoudige woorden te gebruiken). Wanneer voldoende overeenkomstige klonten kriskras door elkaar lopen, klonteren ze samen (om nog maar een eenvoudige term te gebruiken). Er is een onvoorstelbaar grote hoeveelheid samengeklonterde, gelijksoortige energie nodig voor de vorming van materie. Maar materie ontstaat uit pure energie. Dit is in feite de enige manier waarop het kan ontstaan. Als energie eenmaal materie is geworden, blijft het dat voor heel lange tijd, tenzij de samenstelling ervan wordt onderbroken door een tegengestelde of ongelijke vorm van energie. Deze ongelijke energie, die inwerkt op materie, rijt de materie als het ware uiteen, waardoor de pure energie waaruit het bestond vrijkomt.

Dit is, in eenvoudige begrippen, de theorie achter jullie atoombom. Meer dan enig persoon ooit voor of na hem kwam Einstein het dichtst bij het ontdekken, verklaren en toepasbaar maken van het creatieve geheim van het universum.

Je zult nu beter begrijpen hoe mensen met gelijkgestemde geesten kunnen samenwerken om een gewenste werkelijkheid te scheppen. De zinsnede 'waar twee of meer in Mijn naam bijeen zijn' krijgt nu veel meer betekenis.

Natuurlijk, wanneer hele samenlevingen op een bepaalde manier denken, gebeuren vaak uiterst verbazingwekkende dingen. Die hoeven niet allemaal noodzakelijkerwijs gewenst te zijn. Een samenleving die bijvoorbeeld in angst leeft, vormt zeer vaak zelfs onvermijdelijk -dat wat het meest wordt gevreesd.

Op een vergelijkbare manier vinden grote gemeenschappen of congregaties vaak de kracht om wonderen te verrichten door samen te denken (of wat sommige mensen het gezamenlijk gebed noemen).

En het moet duidelijk worden gesteld dat zelfs individuen -wanneer hun gedachten (gebed, hoop, wens, droom, angst) uitgesproken sterk zijn -een dergelijk resultaat in en voor zichzelf kunnen oproepen. Jezus deed dit regelmatig. Hij wist hoe je energie en materie kunt manipuleren, hoe je ze kunt herordenen en herverdelen, hoe je ze volkomen kunt beheersen. Vele meesters wisten dit. Velen weten het.

Jij kunt het weten, nu, op dit moment.

Dit is de kennis van goed en kwaad, waaraan Adam en Eva deelnamen. Tot het moment dat ze dit begrepen, kon er geen leven zijn zoals jullie het kennen. Adam en Eva -de mythische namen die jullie hebben gegeven aan de eerste man en vrouw -waren de vader en moeder van de menselijke ervaring.

Wat wordt beschreven als de zondeval van Adam was eigenlijk zijn verheffing en de grootste, op zichzelf staande gebeurtenis in de geschiedenis van de mens. Anders had de wereld van de relativiteit niet bestaan. De daad van Adam en Eva was niet de erfzonde, maar in feite de eerste zegening. Jullie zouden hen in het diepst van je hart moeten bedanken, want door de eersten te zijn die een 'verkeerde' keuze hebben gemaakt, hebben Adam en Eva de mogelijkheid geschapen om hoe dan ook te kunnen kiezen.

In jullie mythologie wordt Eva afgeschilderd als het kwaad, de verleidster die van de appel at, van de kennis van goed en kwaad, en Adam ertoe overhaalde hetzelfde te doen. Sinds mensenheugenis Wordt dit verhaal gebruikt om de

vrouw als de ondergang van de man af te schilderen, hetgeen geresulteerd heeft in allerlei verwrongen realiteiten, seksuele voorstellingen en verwarringen. (Hoe kun je je zo prettig voelen over zoiets slechts?)

Wat je het meest angst aanjaagt, zal je het meest plagen. Je angst zal het aantrekken als een magneet. Al jullie heilige geschriften van elke godsdienstige overtuiging en traditie die jullie hebben geschapen -bevatten de duidelijke aansporing: wees niet bevreesd. Je denkt toch niet dat dit toeval is?

De wetten zijn bijzonder eenvoudig:

- 1. Al het denken is creatief.*
- 2. Angst trekt aan als energie.*
- 3. Liefde is alles.*

Oeps U hebt mij te pakken met die derde wet. Hoe kan liefde alles zijn als angst aantrekt als energie?

Liefde is de uiteindelijke werkelijkheid. Het is de enige realiteit. Het Al. Het gevoel van liefde is je ervaring van God.

In de hoogste waarheid is liefde alles wat er is, wat er was en wat er ooit zal zijn. Wanneer je je in het absolute verplaatst, beland je in de liefde.

Het rijk van het relatieve is geschapen zodat Ik Mijzelf kan ervaren, zoals al is uitgelegd. Dit maakt het rijk van het relatieve niet reëel. Het is een geschapen werkelijkheid die jullie en Ik hebben bedacht en blijven bedenken zodat wij onszelf empirisch leren kennen.

Nochtans kan de schepping zeer reëel lijken. Haar doel is zo reëel te lijken dat wij het als werkelijk bestaand aanvaarden. Op deze wijze heeft God voor elkaar gekregen iets anders te scheppen dan Hijzelf (hoewel dit strikt genomen onmogelijk is omdat God Ikben-al-dat-is is).

Door iets anders te scheppen -namelijk het rijk van het relatieve heb Ik een omgeving voortgebracht waarin jullie kunnen kiezen God te zijn in plaats van te worden verteld dat jullie God zijn; waarin jullie de godheid als een scheppingsdaad kunnen ervaren in plaats van als een conceptualisatie; waarin de kleine kaars in de zon -de kleinste ziel -zichzelf kan kennen als het licht.

Angst is het andere uiteinde van liefde. Het is de eerste polariteit. Door het rijk van het relatieve te scheppen, schiep ik eerst het tegenovergestelde van Mijzelf. Welnu, in het rijk waarin jullie op het fysieke vlak leven, zijn er slechts twee plaatsen om te zijn: liefde en angst. Gedachten die in angst geworteld zijn, brengen een soort manifestatie op het fysieke vlak voort. Gedachten die uit liefde voortkomen, brengen een andere soort voort.

De meesters die de aarde hebben bewandeld, zijn zij die het geheim van de relatieve wereld hebben ontdekt en weigerden haar werkelijkheid te erkennen. Kortweg, meesters zijn zij die al/een voor liefde hebben gekozen. In alle gevallen. Op elk moment. In elke omstandigheid. Zelfs wanneer zij werden gedood, hielden zij van hun moordenaars. Zelfs wanneer zij werden vervolgd, hielden zij van hun onderdrukkers.

Dit is bijzonder moeilijk voor jullie om te begrijpen, laat staan na te streven.

Niettemin heeft elke meester dit altijd gedaan. Filosofie, traditie of godsdienst doen er niet toe, elke meester heeft dit gedaan.

Dit voorbeeld en deze les zijn al zo vaak zo duidelijk voor jullie uiteengezet. Keer op keer is het jullie getoond. Door de tijden heen, overal ter wereld. Gedurende jullie hele leven en op elk moment. Het universum heeft elke truc gebruikt om jullie deze waarheid duidelijk te maken. Door liedjes en verhalen, poëzie en dans, woord en beweging, met bewegende beelden die jullie film noemen, en in de verzameling van woorden die jullie boeken noemen.

Het is geroepen vanaf de hoogste berg en is als fluistertoon te horen geweest op de laagst gelegen plek. Door de gangen van alle menselijke ervaring heeft deze waarheid weerklonken: liefde is het antwoord. En toch hebben jullie niet geluisterd.

Nu kom jij met dit boek, opnieuw vragend wat God jullie op talloze manieren al talloos veel malen heeft verteld. Maar Ik zal het nog eens vertellen -hier -in de context van dit boek. lul je nu luisteren? lul je nu werkelijk horen?

Wat denk je dat jou tot deze stof heeft gebracht? Hoe komt het dat je dit boek nu in je handen houdt? Denk je dat Ik niet weet wat Ik doe?

Er bestaat geen samenloop van omstandigheden in het universum.

Ik heb het roepen van je hart gehoord. Ik heb het zoeken van je ziel gezien. Ik weet hoezeer je naar de waarheid hebt verlangd. In pijn en in vreugde heb je erom geroepen. Voortdurend heb je Mij gesmeekt. Toon Mijzelf. Verklaar Mijzelf. Onthul Mijzelf.

Ik doe dat nu hier in zulke eenvoudige bewoordingen dat je het niet verkeerd kunt begrijpen. In zulke eenvoudige taal dat je niet verward kunt raken. Met zulke algemene woorden dat je niet verloren kunt gaan in de woordenstroom.

Ga daarom nu verder. Vraag Mij wat je wil, wat je maar wil. Ik zal erin slagen je het antwoord te geven. Ik zal het hele universum gebruiken om dit te doen. Let daarom goed op. Dit boek is echt niet Mijn enige hulpmiddel. Je mag een vraag stellen, maar leg daarna dit boek neer. Kijk, luister. De woorden van het eerste liedje~ dat je hoort; de informatie in het eerste artikel dat je leest; het: plot van de eerste film die je ziet; het begroetingswoord van de eerste persoon die je ontmoet; de fluistering van de eerste rivier, oceaan of windvlaag die je oor streelt ...Over al deze middelen beschik Ik; al deze wegen staan voor Mij open. Ik spreek tot jou als jij wilt luisteren. Ik kom naar jou toe als jij Mij wilt ontvangen. Ik zal je dan laten zien dat Ik er altijd ben geweest. Op alle manieren.

Ik zoek mijn hele leven al naar het pad naar God.

Ik weet dat je dat doet.

En nu ik het gevonden heb, kan ik het niet geloven. Het lijkt wel alsof ik aan mijzelf zit te schrijven.

Dat doe je ook.